

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνν δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηννοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδύποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος

Ἀθῆναι, 15 Σεπτεμβρίου 1934

Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 42

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

» Μόνον ὁ πλοίαρχος, τοῦ ὁποῦ
» εἶχα σώσει τὴν ζωὴν ὑπὸ τὰς γνω-
» στάς σας περιστάσεις, καὶ ὁ ὁποῖος
» ἔγινε κατόπιν καὶ αὐτὸς σωτὴρ μου,
» ἐγνώριζεν εἰς ποῖον ἀκριβῶς μέρος
» τῆς γῆτινις σφαίρας εὐρισκόμεθα.
» Ἀλλὰ πρῶτος αὐτὸς μοι ἐπρότεινε
» νὰ φυλάξωμεν τὸ μυστικὸν δι' ἡ-
» μᾶς τοὺς δύο, καὶ οὕτως ἀπὸ κοι-
» νοῦ ἐλαμβάναμεν εἰς τὸ ἐ-
» ξῆς τὰ μέτρα μας. Ὅχι
» μόνον ἐφροντίσαμεν νὰ φή-
» σωμεν εἰς τὴν νῆσον τοὺς
» πλέον νοήμονας κι' ἐπομέ-
» νως πλέον ἐπικινδύνους ναύ-
» τας, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐφθάσα-
» μεν εἰς τὸ Περού, ἀπελύσα-
» μεν τὸ ἐπίλοιπον τοῦ πλη-
» ρώματος καὶ τὸ ἀντικατε-
» στήσαμεν μὲ ἄνδρας νέους.
» Οὕτως ἐκείνοι τοὺς ὁ-
» ποῖους ἐφέραμεν ὀπίσω εἰς
» τὴν Εὐρώπην, δὲν ἐγνώρι-
» ζαν καθόλου ἀπὸ ποῦ ἦρ-
» χόμεθα καὶ τί μᾶς εἶχε συμ-
» βεῖ. Ἐκεῖνοι δὲ τοὺς ὁποῖους
» ἀφήσαμεν εἰς τὸ Περού,
» διασκορπιζόμενοι καὶ ὄφι-
» στάμενοι νέας περιπλανή-
» σεις καὶ περιπετείας, θὰ ἐ-
» λησμόνουν βεβαίως τὰς ἐξῆ-
» κριδωμένας λεπτομερείας ἐ-
» κείνης τῆς ὁποίας ἠθέλα-
» μεν νὰ κρύψωμεν. Φόβος
» ἄλλωστε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς
» τὴν Ἀγγλίαν δὲν ὑπῆρχε,
» ἀφοῦ ἐδῶ τοὺς ἀνέμενεν ἡ
» τιμωρία τῆς ἀποστασίας των.
» Τοῦτο καὶ συνέβη, εἰς τρό-
» πον ὥστε ὁ πλοίαρχος καὶ
» ἐγὼ ἐμείναμεν μέχρι τέλους
» οἱ μόνον κάτοχοι τοῦ μυστι-
» κοῦ, οἱ μόνον δηλ. ποὺ ἐ-

» γνωρίζαμεν τὸ γεωγραφικὸν μῆκος
» καὶ πλάτος τῆς νήσου.
» Τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως εἶχαμεν
» προσεγγίσει εἰς τὸ Λυών, ὅπου ἐ-
» μείναμεν διὰ νὰ ὑδρευθῶμεν. Ἐκεῖ
» ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀπέθανεν ἀπὸ
» κακοήθη πυρετὸν καὶ οὕτως ἀπέ-
» μεινα ὁ μόνος κύριος τοῦ μυστι-
» κοῦ μου.
» Ἡ ματαιοδοξία μὲ παρέσυρε νὰ

» τὸ κοινοποιήσω ἐν μέρει, δημο-
» σιεύων διὰ τοῦ τύπου τὴν διήγησιν
» τοῦ ταξιδίου μου. Ἐφρόντισα ὅμως
» νὰ μὴ δώσω περὶ τῆς νήσου μου
» παρὰ ψευδεῖς ἢ ἀορίστους πληρο-
» φορίας. Ὅταν δὲ ἀπεφάσισα νὰ
» ἐπιστρέψω πάλιν, ἔλαβα ὅλας τὰς
» ἀναγκαίας προφυλάξεις. Ὅχι μό-
» νον ἐξέλεξα ἕνα πρὸς ἕνα ὅλους
» τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματός μου
» ἀγραμμάτους καθολοκληρίαν καὶ
» ἀνικάνους διὰ πᾶν ἄλλο, ἐκτὸς τῶν
» ναυτικῶν χειρισμῶν, ἀλλὰ καὶ αὐ-
» τοὶ οἱ δύο ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι
» μοῦ ἐχρησίμευαν ὡς ὑπο-
» πλοίαρχοι καὶ τοὺς ὁποῖους
» σκοπίμως ἐζήτησα μεταξὺ
» τῶν ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμέ-
» νων, προσελήφθησαν εἰς τὴν
» ὑπηρεσίαν μου ὑπὸ τοὺς ἐ-
» ξῆς ὅρους: Δὲν θὰ εἶχαν
» οὔτε χάρτας οὔτε ἄλλα ναυ-
» τικά ὄργανα, ἐπὶ τοῦ πλοίου
» δὲ δὲν θὰ ἔκαμναν ἄλλο,
» παρὰ νὰ ἐκτελοῦν τυφλῶς
» τὰς διαταγὰς μου. Ἐγὼ μό-
» νος θὰ προσδιώριζα τὴν
» γεωγραφικὴν θέσιν καθεκά-
» στην· ἐγὼ μόνος θὰ ἐσυμ-
» βουλευόμην τοὺς πίνακας,
» κλεισμένους εἰς τὸν θάλαμόν
» μου. Ὅμοιως, ὁσάκις παρ-
» στατο ἀνάγκη, θὰ ὑπεδεί-
» κνυα τὴν μεταβολὴν τοῦ
» δρομολογίου, περιορίζομε-
» νος νὰ σημειῶνω ἐπὶ τοῦ
» ἀνεμοδείκτου τὴν διεύθυν-
» σιν, τὴν ὁποίαν ἠθέλα νὰ
» κολουθήσωμεν· ἀλλ' οὐδέ-
» ποτε θὰ ἔλεγα τὸ ἀληθές
» τέρμα τοῦ ταξιδίου, οὔτε
» θὰ παρείχα τὴν ἐλαχίστην
» ἔνδειξιν, ἡ ὁποία θὰ ἐδόνα-
» το νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις
» ὑπολογισμοῦ εἰς τοὺς ὑπ'
» ἐμὲ ἄνδρας. Οὕτω, πλήρεις
» πεποιθήσεως καὶ ὑποταγῆς
» εἰς ἐμέ, ἐταξίδευαν διὰ τῶν



«Κόθῃσαν γύρω στὸ μεγάλο τραπέζι δίπλα στὸ
σκελετό...» (Σελ. 482, στ. β').

» ὠκεανῶν ὡς τυφλοί, χωρίς νά γνω-
» ρίζουν οὔτε ποῦ πηγαίνουν, οὔτε
» πόθεν διέρχονται. Ἐπίτηδες ἤκο-
» λουθοῦμεν τὰς ὀλιγώτερον συχνά-
» ζομένας θαλασσίας ὁδοὺς. Ὅποιος
» ἐταξείδευσε καί ἐγνώρισε τὴν ἀδια-
» φορίαν τῶν ναυτικῶν, οὗτος θά δυ-
» νηθῇ νά ἐννοήσῃ πόσον μοῦ ἦτο
» εὐκολον νά τοὺς ἀπατήσω.

» Μὴ ἀρκεσθεῖς εἰς τὸ νάπατήσω
» αὐτοὺς ὡς πρὸς τὴν ἀληθῆ διέυ-
» θυνσιν, τὴν ὁποῖαν ἀκολουθήσαμεν,
» ἡθέλησα νάπατήσω ὁμοίως καὶ τὸν
» κόσμον. Ἐπλάσα φανταστικὰς πε-
» ριπετείας μόνον καὶ μόνον διὰ νά
» παραπλανήσω τὰς ἐρεῦνας καὶ τὰς
» ὑποθέσεις. Κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ
» διπλοῦ πόθου νάπασχολήσω μὲν
» τὴν προσοχὴν τῶν συγχρόνων μου,
» νά τοὺς ἀποκρῶψω ὅμως τὴν ἀλή-
» θειαν, παρενέβαλα μυριάς φαντα-
» στικὰς λεπτομερείας εἰς τὴν πραγ-
» ματικὴν βάζειν τῶν γεγονότων. Σχε-
» δὸν δόλοκληρον τὸ δεύτερον μέρος
» τῶν ἀπομνημονευμάτων μου εἶναι
» καθαρῶς πλᾶσμα τῆς φαντασίας
» μου. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ
» τὸν ὁποῖον οἱ καλύτεροι κριτικοὶ
» τὸ εὖρον τόσον κατώτερον τοῦ πρώ-
» του, ὅπου σχεδὸν ὅλα εἶναι ἀληθῆ.
» Ἐν τούτοις εἰς τὸ συνύψωμα
» τοῦ τῶν ψευδολογιῶν ὑπάρχει καὶ
» ἓν μέρος ἀληθές: τὸ ἀφορῶν τὰ εἰς
» Ἀσίαν ταξειδίά μου καὶ τὴν εἰς
» Ὑόρκην ἐπιστροφὴν μου τῇ 1705.
» Ἦμην τότε 72 ἐτῶν. Ἦμην πλού-
» σιος καὶ πατὴρ τριῶν τέκνων, μιᾶς
» κόρης καὶ δύο υἱῶν. Μετὰ τόσον
» πολυκύμαντον ζωὴν δὲν ἔπρεπε βέ-
» βαια νά ἔχω ἄλλην φροντίδα, παρὰ
» πῶς νάπολαύσω ἐν εἰρήνῃ τὴν διὰ
» τῆς ἐργασίας ἀποκτηθεῖσαν ἀνά-
» παυσίν μου καὶ νά τελειώσω τὰς ἡ-
» μέρας μου εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐ-
» γεννήθην.

» Ἀλλὰ τὸ πάθος τῶν περιπλανή-
» σεων καὶ τῶν ταξειδιῶν, τὸ ὁποῖον
» μοι ἐστοίχισε τόσας φοβεράς δοκι-
» μασίας, δὲν ἀπεσβέσθη τελείως ἐν-
» τὸς μου. Χάρης εἰς τὸν ἀνέκαθεν
» ἐνεργητικὸν βίον μου καὶ εἰς τὴν
» λιτὴν διαίταν μου, διετήρουν εὐρω-
» στίαν καὶ ρώμην ἔκτακτον διὰ τὴν
» ἡλικίαν μου. Δὲν αἰσθανόμουν ὅτι
» εἶμαι γέρον. Ἐνὸμίζα τὸν ἑαυτόν
» μου ἱκανὸν ἀκόμη διὰ τοὺς ἀγῶ-
» νας καὶ τοὺς κινδύνους, καὶ συχνά
» μοῦ συνέβαινε, ἀντὶ νάπολαμβάνω
» τὰ θέληγτρα τοῦ εἰρηνικοῦ βίου,
» νάνατρέχω μετὰ ζωηροῦ πόθου εἰς
» τοὺς χρόνους τῶν μεγάλων συγκι-
» νήσεων.

» Ἐπάλαια κατὰ τῶν κινδυνωδῶν
» τούτων ἀναμνήσεων καὶ περιορι-
» ζόμεν, ὅσον ἐδυνάμην, εἰς τὰ κα-

» θήκοντα τοῦ οἰκογενειάρχου, προ-
» σπαθῶν νά καταπνίγω τὸν πρὸς
» τὰς περιπλανήσεις ἑρωτᾶ μου.

» Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν, οἱ δε-
» σμοὶ οἱ ὁποῖοι μὲ συνέδεον πρὸς
» τὴν πατρίδα, ἐθραύσθησαν ἢ ἐχα-
» λαρώθησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.
» Πρὸ τοῦ τελευταίου μου ταξειδίου
» εἶχα χάσει τὴν ἀγαπημένην μου
» σύζυγον. Εἰς τῶν υἱῶν μου εἶχεν
» ἀναχωρήσει ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ
» στρατοῦ τῆς ξηρᾶς διὰ τὰς δυτι-
» κὰς Ἰνδίας· ὁ ἄλλος ἀπέθανεν ἀπὸ
» πανώλην ἐν Λονδίῳ, ὅπου εἰργά-
» ζετο ὡς ὑπάλληλος εἰς ἐμπορικὸν
» κατὰστημα. Ἡ θυγάτηρ μου ὕπαν-
» δρεύθη ἀρκετὰ μικρὰν τῆς Ὑόρ-
» κης. Καὶ πάλιν εὐρέθην μόνος εἰς
» τὸν κόσμον καὶ ἐν τῇ ἀπομονώσει
» ὁ νοὸς μου ἐπέταξε μετὰ μεγαλυ-
» τέρου πόθου πρὸς τὴν τεχνητὴν ἐ-
» κείνην οἰκογένειαν, τὴν ὁποῖαν εἰ-
» χα ἀφῆσει εἰς τὴν νῆσον μου.
» Πείθεται κανεὶς εὐκόλως ὅταν ἐπι-
» θυμῇ ἓνα πρᾶγμα. Οὕτω καὶ ἐγὼ
» δὲν ἐδράδυνα νά θεωρήσω ὡς κα-
» θήκον μου, καὶ μάλιστα ἐπιείκων,
» νά ἐπινοήσω τοὺς «ὕπνηκτους μου»
» ὡς ἀπεκάλουν ματαιοδόξως τοὺς
» ἀποίκους, τοὺς ὁποίους εἶχα ἐγ-
» καταστήσει ἐκεῖ.

» Ἐπώλησα λοιπὸν τὰ ὑπάρχον-
» τὰ μου, καὶ διὰ τῶν χρημάτων
» αὐτῶν ἠγόρασα βρίκιον, τὸ ὁποῖον
» ἐφάρτωσα ἀπὸ ἐπιπλα, μηχανικά
» σκεύη, γεωργικά ἐργαλεῖα καὶ γεν-
» νήματα. Συνεκρότησα τὸ πλήρω-
» μά μου ὅπως καὶ κατὰ τὸ προη-
» γούμενον ταξειδίον, περιεβλήθην
» διὰ τοῦ αὐτοῦ μυστηρίου, καὶ τὴν
» 1ην Μαΐου 1716 ἀπέπλευσα. Τὴν
» ἐποχὴν ἐκείνην ἤμην πλέον τῶν
» ὀγδοήκοντα δύο ἐτῶν. Σεῖς οἱ ὁ-
» ποῖοι μὲ ἀναγινώσκετε καὶ κατα-
» κούσατε καὶ τὰς συνεπείας τῆς!

» Τὴν 9 Σεπτεμβρίου ἐφθασα ἀ-
» πέναντι τῆς νήσου μου καὶ τὴν ἐ-
» πιοῦσαν ἀπεβιβάσθην ἐν μέσῳ τῆς
» εὐχαρίστου ἐκπλήξεως τῶν κατοί-
» κων. Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἀναχω-
» ρήσεώς μου τοὺς ἐπεσεκέσθη κα-
» νεῖς· ἦσαν μόνον καὶ ἔρημοι ἐν τῇ
» μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀγνοοῦντες
» δὲ παντελῶς τὴν ναυπηγικήν, δὲν
» εἶχον σκεφθῇ ποτὲ νά ἐγκαταλεί-
» ψουν τὸν τόπον τῆς ἐξορίας τῶν.

» Πολλοὶ ὀλίγοι μὲ ἀνεγνώρισαν,
» διότι ὅλοι σχεδὸν ἐκεῖνοι, οἱ ὁ-
» ποῖοι μὲ εἶδαν κατὰ τὸ τελευταῖον
» μου ταξειδίον, εἶχαν ἀποθάνει.
» Ἀλλ' ὅλοι εἶχαν ἀκούσει νά γίνε-
» ται λόγος περὶ ἐμοῦ καὶ κατ' ἀρ-
» χὰς μοῦ ἐξεδήλωσαν ἀληθῆ σεβα-
» σμόν. Ὁ σεβασμὸς οὗτος μετεβλή-

» θη σχεδὸν εἰς λατρείαν, ὅταν ἐξή-
» γαγον ἐκ τοῦ πλοίου καὶ διένειμα
» τὰ πλούτη τὰ ὁποῖα ἔφερα. Δυσ-
» τυχῶς ὅμως ἐνόησα μετ' ὀλίγον
» ὅτι οὔτε εἰλικρινῇ οὔτε βαθέα ἡ-
» σαν τὰ αἰσθήματα ταῦτα.

» Ἀλλ' ἄς διηγηθῶμεν τὰ γεγο-
» νότα μὲ τὴν σειρὰν τῶν. Ὁ πλη-
» θυσμὸς τῆς νήσου ἀνῆρχετο τὴν
» ἐποχὴν ἐκείνην εἰς 130 ἄτομα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ

[Στὸ βιβλίο τῆς κυρίας Ἰουλίας Καρόλου
«Ὁλγα ἡ Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων»
ποὺ σὰς μίλησε γι' αὐτὸ στὸ περασμένο
φυλλάδιο ὁ κ. Φιλῶν, περιγράφεται κι' ὁ
θάνατός τῆς. Τὴν περιγραφή κάνει ὁ ἴδιος
ὁ πρίγκιπας Νικόλαος, τρίτοτοκος γιὸς τῆς
Βασίλισσας Ὀλγας, σ' ἓνα μεγάλο γράμμα
ποὺ ἐστειλε ἀπὸ τῆς Φλωρεντίας στὴ συγγρα-
φέα τοῦ βιβλίου, ἰδιαίτερη γραμματέα τῆς,
ἀγαπημένη ἀπ' αὐτὴν κι' ἀπ' ὅλην τὴ Β.
Οἰκογένειαν. Ἡ Βασίλισσα Ὀλγα, ἐξόρι-
στη, εἶχε καταλήξει, ὅστερ' ἀπὸ πολλὰς
περιπλανήσεις, στὴ Φλωρεντία, στὴ «Βιλ-
λα Ἀναστασία» τοῦ ὑπερτόκου γιου τῆς
πρίγκιπας Χριστόφορου. Ἐκεῖ πέθανε στίς
19 Ἰουνίου 1926, σὲ ἡλικία 75 ἐτῶν. Κι'
ἰσοῦ πῶς περιγράφει τὸν ἥρωα, τὸν ἀνώ-
θυνο, τὸν ὥρατο θάνατο τῆς Ἀγίας Γυναι-
κας ὁ πρίγκιπας Νικόλαος. — Σ. τ. Δ.]

«... Τὴν Πέμπτην ὁ Χριστόφο-
ρος ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸν ἀδελφόν
μου Γεώργιον, ὅτι ἡ πάθησις τοῦ
στομάχου τὴν ἐξησθένησε πολὺ, ἀλλ'
ὅτι ὁ ἱατρὸς δὲν ἀντελαμβάνετο ἄμε-
σον κίνδυνον. Ἐγὼ ἤμην πρὸ μιᾶς
μόνον ἡμέρας εἰς Bagnoles πρὸς
θεραπείαν τοῦ ποδός μου: ἐκεῖ ἔμα-
θα τὴν πρώτην εἰδησιν καὶ φαντα-
σθήτε τὴν ἀνησυχίαν μου. Τὴν Πέμ-
πτην ὁ ἱατρὸς βλέπων, ὅτι λόγῳ τῆς
στομαχικῆς διαταραξέως αἱ δυνάμεις
τῆς ὑπεχώρουν, τῆς ἔκαμὲ μίαν ἐ-
νεσιν καμφορᾶς καὶ ἐτέραν τεχνητοῦ
ὀρροῦ: ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ ἀντίδρα-
σις ὑπῆρξεν ἀσθενής· τότε ἀντελήφθη
ὁ ἱατρὸς, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἠδύνατο
νά παραταθῇ πλέον ἐπὶ πολὺ. Ὁ
Χριστόφορος ἀμέσως εἰδοποίησε τὸν
Ἱερέα, ὅστις καὶ ἀφίκετο πάραυτα.
Ὁ Ἱερεὺς—πολὺ συμπαθητικὸς ἀν-
θρωπος—τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἡ-
ρώτησεν, ἐάν ἐπεθύμει νά μεταλάβῃ
τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἡ χρυ-
σὴ μας Μητέρα δὲν ἐνόησε τὴν ἐρώ-
τησιν, διότι εὐρίσκετο σχεδὸν εἰς κωμ-
ματώδη κατὰστασιν. Ἐν τούτοις ἅμα
ἐπανελάθεν ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐρώτησίν
του μὲ φωνὴν ἐντονωτέραν, ἔγινε κα-
ταληπτὸς καὶ ἡ Μητέρα μου ἐψιθύ-
ρισε τὴν λέξιν «θέλω» ρωσιστί. Ἀ-
φοῦ ἔλαβε τὴν Ἀγίαν Μετάληψιν,
παρηκολούθησε μὲ προσοχὴν καὶ μὲ
μεγάλην κατάνυξιν τὰς προσευχὰς
καὶ ἱκεσίας τοῦ Ἱερέως. Ἀμα ἐφθα-

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ ΚΑΜΗΛΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

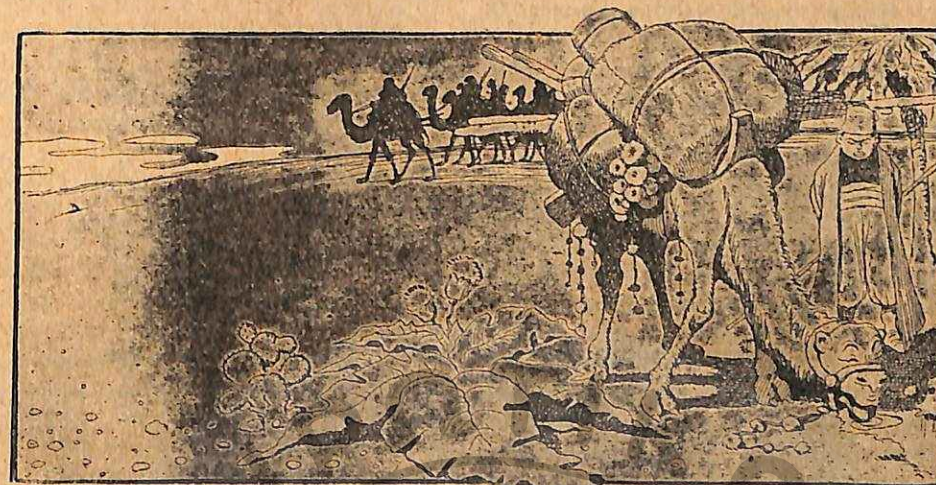
Γ'.

Ὁ Κασσέμ, φιλήσυχος καὶ εἰρηνόφιλος, δὲν μπορούσε νά ὑποφέρει
τὶς γκρίνιες καὶ τοὺς καυγάδες. Ἐπειτα λυπόταν καὶ τὴν Γκιμέλα, ποὺ ἡ
φαντασία τῆς κινδύνευε νά τὴν καταστρέψῃ.

— Ἐλα τώρα, εἶπε μὲ συμβιβαστικὸ τόνο, παρ' τὸ ἀπόφαση, Γκιμέ-
λα. Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο δύσκολο. Σὲ καλομεταχειρίζονται, σὲ καλοτρέ-
φουν, σέ...

— Μὲ καλοτρέφουν! τὸν ἔκοψε ἡ νέα καμήλα μὲ θυμὸ. Ἔστω, μὰ
τί σημαίνει; Ἐγὼ προτιμῶ τὸ τσαντήρι στὴν ἔρημο, ὅπου δὲν ἔτρωγα
παρὰ μιὰ χούφτα κοιτάρι καὶ δὲν ἔπινα παρὰ μιὰ γουλιὰ νερὸ—ὅταν βρι-
σκοῦταν κι' αὐτό, γιατί ἡ ἄσση δὲν ἦταν πάντα κοντὰ—παρὰ ὅλη αὐτὴ
τὴν καλοπέραση, ποὺ τὴν πληρώνω μὲ τόσους ἐξευτελισμούς, μὲ τέτοια τα-
πεινώση!

— Πρόσεξε, Γκιμέλα, μὴν πέσης χειρότερα! Γιατὶ τί νομίζεις; Ὁ
ἀφέντης μας, ἅμα ἀπελπισθῇ ἀπ' τὸν κακὸ σου χαρακτήρα, ἅμα ἰδῇ πῶς
εἶσαι ἀδιόρθωτη, θὰ σὲ πουλήσῃ στὰ καραβάνια. Κι' ἐκεῖ νά ἰδῇς τί θὰ
πῇ φτώχεια καὶ κακομοιριά! Φορτωμένη ὡς ἐκεῖ—πάνω, θὰ γονατίξῃς ἀπ'



τὸ βάρος καὶ θάσαι ὑποχρεωμένη νά περπατᾷς δάκρυες ὥρες. Καὶ τὸ χει-
ρότερο γιὰ μιὰ περήφανη μεχαρὲ σὰν καὶ σένα, εἶναι—πού, ὅταν θὰ πέ-
φτης ἀποσταμένη, θὰ σὲ σηκώνουν μὲ τὸ καϊτσίκι. Θὰ τρώς τῆς χοονιάς
σου—ἐννοῶ ἔξω!—γιατὶ τὸ φαί σου θάναί πολὺ-πολὺ μετονημένο. Ἐνα
κομμάτι ζυμαρί θὰ σοῦ βάξουν στὸ στόμα, νά τὸ μασσᾷς καὶ νά γελάς
τὴν πέινα σου καὶ τὴ δίψα σου—καὶ δοῦμο!

— Μὰ εἰμ' ἐγὼ καμήλα γιὰ καραβάνι, ἐγὼ; ἔκαμε ἡ Γκιμέλα.

— Ἀκουσε, φίλη μου. Αὐτὰ δὲν σοῦ τὰ λέω γιὰ νά σὲ λυπήσω, ἀλ-
λὰ γιὰ νά σὲ κάνω νά πάρῃς τὰ μέτρα σου, γιὰ τὸ καλὸ σου. Ἐγὼ ποὺ
σοῦ μιλῶ, ἔκαμα στὸ στρατὸ καὶ ἔξω τί θὰ πῇ ὑπακοὴ καὶ πειθαρχία.
Ἐσένα, ἂν γελιόνταν καμμιὰ φορὰ νά σὲ πάρουν στὸ στρατό, οἱ Σπαῆ-
δες θὰ σὲ πετοῦσαν μὲ τὶς κλωτσιές. Γι' αὐτὸ σοῦ λέω: Γκιμέλα, ἀλλάξε
τρόπο καὶ συμπεριφορὰ, ὅχι μόνον σέ μᾶς, ποὺ τὸ κάτω-κάτω εἴμαστε συν-
τρόφοι καὶ συνάδελφοι, παρὰ προπάντων στὴ μικρὴ μας κυρία καὶ στοὺς
ὑπηρέτες ποὺ μᾶς περιποιούνται.

— Χάνεις τὰ λόγια σου καὶ τὸν καιρὸ σου, Κασσέμ. Γκιμέλα μὲ λὲν
ἐμένα. Ποτὲ δὲν θὰ ὑποταθῶ μὲ τὴ θέλησή μου στὴ μικρὴ αὐτὴ Ρούμια
ποὺ τὴ λατρεύετε ὅλοι σας, κι' ἐγὼ δὲν ἔξω γιὰ ποῖο λόγο. Αὐτὰ ποὺ θέ-
λουν ἐδῶ ἀπὸ μένα, μ' ἐξευτελίζουν, μὲ ταπεινώνουν. Μὲ λὲν Γκιμέλα κι'
εἶμαι μεχαρὲ. Τὸ καταλάβατε;

— Καλὰ, καλὰ, τὸ καταλάβαμε. Νά ἰδοῦμε ὅμως ποῖος θὰ χτυπᾷ ὑ-
στερα τὸ κεφάλι του.

— Ἐγὼ ὄχι βέβαια!

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

σεν εἰς τὸ «Πάτερ ἡμῶν...» ἤθελε
νά κάμῃ τὸν σταυρὸν τῆς ἀλλ' ἦτο
τοιαύτη ἡ ἀδυναμία τῆς, ὥστε ἡναγ-
κάσθη ὁ Χριστόφορος νά τῆς πιᾷσῃ
τὸ χέρι καὶ νά τὴν βοηθήσῃ. Κατό-
πιν αὐτοῦ αἱ δυνάμεις τῆς ἤρχισαν
ταχέως νά ἐνδίδουν. Ὁ Χριστόφορος
εἶχε περάσει τὸν βραχίονά του ἀπὸ
πίσω ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς καὶ τὴν
ὑπεβάσταζε. Καὶ ἔτσι, χωρίς κανένα
πόνον, χωρίς ἐνδόχλησιν ἢ ἀγωνίαν
καμμιάν. Ἐσβυσε σὰν μιὰ ὥραία
λαμπάδα Εἰκονίσματος! καὶ ἔτσι ἐ-
τελείωσε γλυκὰ, γλυκὰ, μὲ τὸ ἀγα-
πημένο τῆς κεφάλι ἀκουμβισμένο
στὸν ὦμον τοῦ Χριστοφόρου... Ὁ-
ραιοτέρουν καὶ γλυκύτερον θάνατον
δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νά τῆς γῆχετο
κανεὶς! Ἐγὼ ἔτρεμα πάντοτε μήπως
βασανισθῇ ὥπως ἐδασανισθησαν ἐπὶ
τόσα ἔτη ἀμφότεροι οἱ γονεῖς τῆς,
καὶ πάντοτε παρακαλοῦσα τὸν Θεόν
νά τὴν πάρῃ πλησίον του, χωρίς νά
τὴν ἀφήσῃ νά βασανισθῇ καὶ νά τα-
λαιπωρηθῇ.

»Τί εὐσπλαχνος καὶ ἐλεήμων ἐ-
φάνη ὁ καλὸς Θεός! Ἀπέθανεν ὡς
ἀγία, ὅπως ὑπῆρξε καθ' ὅλον τῆς
τὸν βίον!

»Ἡ φορικτὴ εἰδησις μὲ εὔρεν εἰς τὸ
Bagnoles, ὅπου ἤμην ὁλομόναχος.
Ἐφυγα τὸ ταχύτερον καὶ τὸ βράδυ
ἤμην εἰς τὸ Παρίσι. Τὴν ἐπομένην
δὲ π. μ. ἀνεχώρησα μὲ τὴν σύζυγόν
μου διὰ τὴν Ρώμην. Ὅταν ἐφθασα
εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου,
εἶχον ἤδη τοποθετήσῃ τὴν χρυσὴν
μας Μητέρα ἐντὸς τοῦ φερέτρου εἰς
τὸ μέσον τῆς τραπεζαρίας, ἡ ὁποία
ἦτο δόλοκληρος στολισμένη μὲ μόνον
ἄσπρα ἄνθη. Ἐνὸμίζε κανεὶς, ὅτι
εὐρίσκετο ἐνώπιον Ἀγίας καὶ ἐν αὐτῇ
τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ! Εἶναι ἀδύνατον νά σὰς δώ-
σω μίαν ἰδέαν τῆς γαλήνης τῆς ψυ-
χικῆς, τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς χα-
ρᾶς, ποὺ ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὸ
ἀγαπημένο τῆς πρόσωπον! Ἀγία
πραγματικὴ μὲ λευκὴν περιβολήν.
Ὅπως ἔζησεν, οὕτω καὶ ἀπέθανεν,
σωστὴ Ἀγία! Ὅλον τῆς τὸν βίον
προετοιμάζετο διὰ τὴν στιγμὴν αὐ-
τὴν, ἡ ὁποία πράγματι ὑπῆρξε δι'
αὐτὴν ὁ στέφανος τῆς ζωῆς, διότι
ὑπῆρξε μέχρι θανάτου πιστὴ εἰς τὰ
διδάγματα τῆς θρησκείας μας. Τώρα
εἶναι εὐτυχής!.. πολὺ εὐτυχέστερα
ἀπὸ ἡμᾶς!

»Αὐτὴ ἡ σχέσις πρέπει νά σὰς πα-
ρηγορήσῃ καὶ νά σὰς ἐνισχύσῃ, ὥπως
παρηγορεῖ καὶ ἐνισχύει ἡμᾶς! Αὐτὰ
ἤθελα νά τὰ ξεύρετε, διὰ νά συμμε-
ρισθῇτε τὴν παρηγορίαν, τὴν ὁποῖαν
αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς...

»Ὁ Θεὸς μαζὶ σας.—Νικόλαος».

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Σ' ένα έρημο νησί της Μεσογείου ζούσαν αποτραβηγμένοι απ' τόν κόσμο τρεις άνθρωποι. Ένας γέρος, σοφός, πού τόν έλεγαν Πρόσπερο, ή πεντάμορφη κόρη του, ή Μιράντα κι' ό υπηρέτης τους ό Κάλιμπαν. Μαζί με τούς τρεις αυτούς ανθρώπους έμενε εκεί κ' ένα Πνεύμα, ό "Αριελ, πού υπηρετούσε τόν σοφό. "Ο "Αριελ άγαπούσε πολύ τόν κύριό του, γιατί κάποτε, όταν ήταν φυλακισμένος σ' ένα πειλο, ό Πρόσπερος πού ήξερε τά μυστικά πολλών μυστηρίων, τόν είχε βγάλει απ' αυτή την περιέργη φυλακή, όπου τόν είχε κλείσει μιá στρίγγλα, ή Συκόραξ, με τά μαγικά της, κάτοικος κάποτε αυτού του νησιού. Τής Συκόραξ αυτής γιός ήταν ό Κάλιμπαν, ένα πλάσμα άφάνταστα άσχημο.

Μιά μέρα ή Μιράντα κοιτάζοντας τήν άγρια τρικυμισμένη θάλασσα διέκρινε ένα πλεούμενο, πού πάλευε άπελπισμένα με τó φοβερό στοιχείο. "Επειδή ήξερε πώς ό πατέρας της γνώριζε μυστικά μάγια, πού μπορούσαν νά πάψουν τήν τρικυμία, τόν παρακάλεσε νά γαληνέψη τή θάλασσα και νά σώσει τούς δύστυχους ναυτες. Μά αυτές τής άπάντησε πώς ό ίδιος τήν είχε προκαλέσει και καθούχα-σε τούς φόβους της λέγοντάς της πώς δέ θά πνιγόταν κανείς. "Η ιστορία πού τής διηγήθηκε τότε ήταν σ' αλήθεια πολύ παράξενη:

— Δώδεκα χρόνια πέρασαν, άρχισε, από τότε πού έγώ ήμουν ό Δούκας του Μιλάνου. Δέν φρόντιζα διόλου ούτε γιά πλούτη, ούτε γιά δύναμη, ούτε γιά δόξα. "Η μόνη μου χαρά ήταν τó κοριτσάκι μου και τά βιβλία μου. Γι' αυτό τή διοίκηση του κράτους τήν άφισα στόν άδελφό μου, στό θετό σου τόν "Αντώνιο. Αυτός όμως, πού δέ μου έμοιάζε καθόλου, λαίμαργος γιά δύναμη, ήθελε τó Δουκάτο μου γιά τόν έαυτό του. Πήγε λοιπόν στόν βασιλιά της Νεάπολης—παλιόν έχθρό μου—και τού όπισσέθηκε πώς αν τόν βοηθούσε νά τó πάρη, θά είχε πλούσια άμοιβή. Αυτός δέχτηκε. Και μιá νύχτα μάς έπιασαν και τούς δύο, σένα και μέ, μάς έβαλαν μέσα σ' ένα παλιοκάραβο, πού μετά βίας έπλεε, και μάς άφησαν στό πέλαγο. Εύτυχώς ένας καλός φίλος φρόντισε νά μή λείψουν απ' τó πλοίο τά χρειώδη και, τó σπουδαιότερο απ' όλα, τά πολυαγαπημένα μου βιβλία, πού τόσο μάς ανακούφισαν από τότε, πού τó πα-

λιοκάραβο μας άραξε σ' αυτό τó άκατοίκητο νησί. Τώρα όμως ή τύχη άρχισε νά μάς χαμογελά. Χάρης στή σοφία πού άπόκτησα μελετώντας τά βιβλία μου, όι παλαιοί μου έχθροι θά παραδοθούν σέ λίγο στά χέρια μου· αυτή τή στιγμή είναι όλοι μέσα σ' αυτό τó άνεμόδατο καράδι.

"Ενώ ακόμα ό Πρόσπερος μιλούσε στή Μιράντα, ό "Αριελ είχε γίνει άόρατος—γιατί, βέβαια, μπορούσε νά κάμη ό,τι κάνουν τά Πνεύματα.—"Εβγαλε τότε τó πλοίο στήν άκρογιαλιά, πιδ γλήγορα άφ' ό,τι πνήντα ναυτες θά τóδωχαναν· κι' έφερε τó πλήρωμα στήν ξηρά. "Επειτα, έξακολουθώντας νά μένη άόρατος, πήρε τó Φερδινάνδο, τó γιό του βασιλιά της Νεάπολης και τόν ώδήγησε στό μέρος πού βρισκόταν ό Πρόσπερος με τή Μιράντα—πώς τó κατάφερε; άγνωστο· με τρόπο γνωστό μόνο στά Πνεύματα.

Με τήν πρώτη ματιά ή Μιράντα συμπάθησε τόν πρίγκιπα, μά κι' αυτός δέν έμεινε άσυγκίνητος απ' τήν όμορφιά της. "Ο Πρόσπερος τó κατάλαβε και χάρηκε· θέλοντας όμως νά δοκιμάση τόν δεύτερο προσποικήθηκε πώς τόν πήρε γιά κατάσκοπο.

Σ' άλλο μέρος του νησιού ό βασιλιάς της Νεάπολης με τή συνοδεία του έπαιτα απ' τή διάσωσή τους, κοιμόταν, ενώ ό άδελφός του βασιλιά Σεβαστιανός κι' ό "Αντώνιος, έ ξυπνοι, έσχεδιάζαν νά τόν σκοτώσουν, γιά νά γίνουν αυτοί κύριοι του βασιλείου του, όταν θά γύριζαν στήν "Ιταλία. Μά λογάριαζαν χωρίς τόν ξενοδόχο, κι' ό ξενοδόχος ήταν ό "Αριελ, πού τόν είχε στείλει ό σοφός του κύριος νά φυλή τόν βασιλιά. Τό ζωηρό, μά συγχρόνως κι' άόρατο Πνεύμα, τραγουδούσε σ' αυτό τού Γοντζάλο, τού γηραιού, πιστού ακόλουθου του βασιλιά, πού ήταν αυτός πού είχε δώσει κρυφά στόν Πρόσπερο τά βιβλία του και τ' άλλα χρήσιμα πράγματα, όταν τόν άφιναν στή διάκριση τής θάλασσας. Κι' αυτό ήταν τó τραγούδι πού τραγουδούσε:

«Ενώ σεϊς κοιμάστε έδώ άμέρι-»
» μνοι, μιá συνομισία ετοιμάζεται
» εναντίον σας. "Αν αγαπάς τή ζωή,
» ξύπνα άμέσως και προφυλάξου.
» Εύπνα! Εύπνα!»

Εύπνησε τότε ό Γοντζάλος, ξύπνησε κι' ό βασιλιάς, κι' αποφάσισαν νά γυρέψουν τόν Φερδινάνδο, πού τόσο άπρόοπτα είχε έξαφανιστεί. "Ετσι και τά σχέδια του Σεβαστιανού και του "Αντωνίου ματαιώθηκαν. Τότε τó Πνεύμα πήγε τή συνοδεία σέ μιá σπηλιά, πού είχε απ' έξω χαραγμένο απ' τόν Πρόσπερο ένα μαγικό κύκλο.

"Ολοι στάθηκαν εκεί· τούς κρατούσε ό κύκλος με τή μαγική του δύναμη. Και τότε παρουσιάστηκε ό Πρόσπερος, ντυμένος τά πλούσια φορέματα πού είχε φέρεϊ μαζί του απ' τó Μιλάνο. "Οι παλαιοί έχθροι του βρέθηκαν σ' άμηχανία: ήταν ό ίδιος ό Πρόσπερος ή ή σκιά του; Αυτός όμως τούς διηγήθηκε τήν παράξενη ιστορία του βεβαιώνοντάς τους πώς τούς είχε όλους συγχωρήσει κι' έτσι πείστηκαν.

"Ο βασιλιάς της Νεάπολης είπε τότε στόν Πρόσπερο πώς είχε χάσει τó γιό του στό νησί κι' ό Πρόσπερος χαμογελώντας τού είπε πώς κι' αυτός είχε χάσει τήν κόρη του. Κι' όδηγώντας τή συντροφιά μέσα στή σπηλιά, τούς έδειξε τόν Φερδινάνδο και τή Μιράντα, πού παίζανε μαζί χαρούμενοι σκάκι.

Τόσο εύχαριστημένος ήταν ό Πρόσπερος απ' τής όπηρεσίας πού τού είχε προσφέρει ό "Αριελ, πού άφησε τó πιστό Πνεύμα έλεύθερο, πρίν ξεκινήσουν γιά τó Μιλάνο, όπου θά γίνονταν όι εύτυχισμένοι γάμοι του πρίγκιπα Φερδινάνδου και τής πεντάμορφης Μιράντας.

(J. A. Hammerton)

(Μετάφ.) ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΙΟΣ

ΑΛ'Ι ΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΛΕΠΟΥΡΕΣ

Μιά φορά, ένας πλούσιος Τοῦρκος Μπέης, πού ήταν άρρωστος βαριά, φώναζε τó γιό του, νέο καμμιά είκοσιπενταριά χρονών, και τού άφισε πολλές συμβουλές και παραγγελίες.

Μέσα σ' αυτές, όι πιδ σπουδαίες ήταν: «Ποτέ νά μή μένη χωρίς έργασία. Νά γυρεύη πάντοτε τó δικίο του και νά μήν άφίνη κανέναν άλλον νά τού τó καταπατήσει, μά όταν δέν θά είχε δικίο, νά τó άναγνωρίζη και νά τó δίνη σ' εκείνον πού τó είχε».

Ακόμη τού έπρόσθεσε, νά μήν κάνη καμμιά έμπορική δουλειά πρίν πάρει τή γνώμη του "Εβραίου Σαμουήλ, πού κι' ό ίδιος γιά νά τόν έχη χρόνια συμβουλάτορα, βγήκε πάντοτε ώφελημένος.

Δύο μήνες ύστερα από τó θάνατο του γέρο Μπέη, ό γιός του, άφου πήρε τήν κληρονομιά του πατέρα του, είδε πώς ένα μεγάλο μέρος της ήταν μετρητά.

Σκέφθηκε τότε, πώς γιά νά βρísκεται σέ δουλειά και νά τά αυξήση, έπρεπε νά τά έμπορευθή, και τί έμπορίο νά έκανε, πήγε, σύμφωνα με τήν παραγγελία του πατέρα του, νά

πάρη τή γνώμη του "Εβραίου Σαμουήλ.

"Ο "Εβραίος μπρός στό συμφέρον του δέ λογάριασε φιλία παρά κοίταξε μόνο νά ώφεληθή από τήν περίσταση και φόρτωσε στό νέο Μπέη μιá μεγάλη αποθήκη γεμάτη άλεπουρές γιά ένα γρόσι τή μιá, λέγοντάς του, πώς μέσα σέ δυό βδομάδες θά τού τις γύρευαν νά τις πουλήση δυό γρόσια τή μιá, κι' έτσι θά έκέρδιζε τó ένα άλλο ένα.

Πέρασαν από τότε πολλές βδομάδες, μά κανένας δέν πήγε ν' αγοράση ούτε μιá άλεπουρά, και ό Σαμουήλ στό άναμεταξύ, από φόβο γιά ό,τι είχε κάνει, χάθηκε από τήν Πόλη.

"Ο Μπέης στενοχωρέθηκε πολύ γι' αυτό τó πάθημά του, κι' έκανε λόγο στό γιό του Βεζύρη πού ήταν φίλος του.

Τό Βεζυρόπουλο τó είπε στόν πατέρα του, κι' εκείνος στό Σουλτάνο.

"Ο Σουλτάνος θύμωσε, γιατί ένας παληο-Γιαουντής—("Εβραίος) ξεέλασε έτσι έναν Μπέη πού τόν έμπιστεύτηκε, και έβγαλε φερμάν:—(διάταγμα) ό,τι, τήν Παρασκευή πού θά πήγαινε στό προσκύνημα, νά βρεθούν έξω από τó Τζαμί γιά νά τόν υποδεχθούν όλοι όι "Εβραίοι πού μένανε στήν Πόλη και νά έχουν κρεμασμένη στά φέσια τους από μιá ά-

λεπουρά. "Οποιοι δέν θά βρισκόταν εκεί, ή θά πήγαινε χωρίς τήν άλεπουρά θά φυλακίζοταν ένα χρόνο.

"Επειτα από αυτό τó φερμάνι, όι "Εβραίοι έτρεξαν πατείς με πατώ σε στήν αποθήκη του Μπέη και αγοράσαν τις άλεπουρές από δυό γρόσια τή μιá· μά εκείνες ήταν τόσο πολλές, πού έμειναν άπούλητες όι μισές.

"Ο Σουλτάνος, σάν ρώτησε και έμαθε τó τί έγινε, έβγαλε νέο φερμάνι, νά πάρουν όλοι όι "Εβραίοι από δυό άλεπουρές και νά πάνε πάλι τήν άλλη Παρασκευή έξω από τó τζαμί.

Μ' αυτόν τόν τρόπο, άδειασε ή αποθήκη, και δέν έμεινε μέσα σ' αυτήν ούτε μιá άλεπουρά γιά δείγμα.

Με τά σουλτανικά φερμάνια όλοι όι "Εβραίοι, θέλοντας και μή, άκριβο-πλήρωσαν τήν κατεργαριά του συμπατριώτη τους, και μόνον έτσι ό Μπέης βγήκε απ' αυτήν κερδισμένος.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΦΩΝΕΣ"

ΒΗΜΑΤΑ

Τών κοριτσιών βήματα πέρα,
Πού ένα σκοπό μέσ' στόν άγέρα
Γοργό σκορπάτε κι' άλαφρό,
Πού πάτε κι' άλαφροπατάτε,
Και λείε κανείς χαμοπετάτε,
"Η πώς θυμάστ' ένα χορό

Βήματα ενός θολού διαβάτη,
Τ' άπόβραδο, ενός γέρου εργάτη,
Βαρεία στή γή· και παρακεί
"Εσείς άργά κι' άποσταμένα,
Πού σέρονεστε βασανισμένα,
Σά μέσ' σέ μαύρη φυλακή

Κι' ακόμα κι' όταν ξεκινάνε
Τά τραίνα και βαρυβογκάνε,
Βήματα σ' έρημους σταθμούς,
Σέ χωρισμούς, πού έμειναν μόνα,
Και βήματα μέσ' στό χειμώνα,
Σέ λείψανα σάν τούς λυγμούς.

"Ολα· μ' απ' όλα έχω αγαπήσει
Τά βήματα πούχουνε σβύσει,
Πούχουνε λείψει από τή γή,
Πούχονται πάλι νά μάς βρούνε
Και δέ μιλούνε, δέ χτυπούνε,
Γεμάτ' άπόκοσμη σιγή.

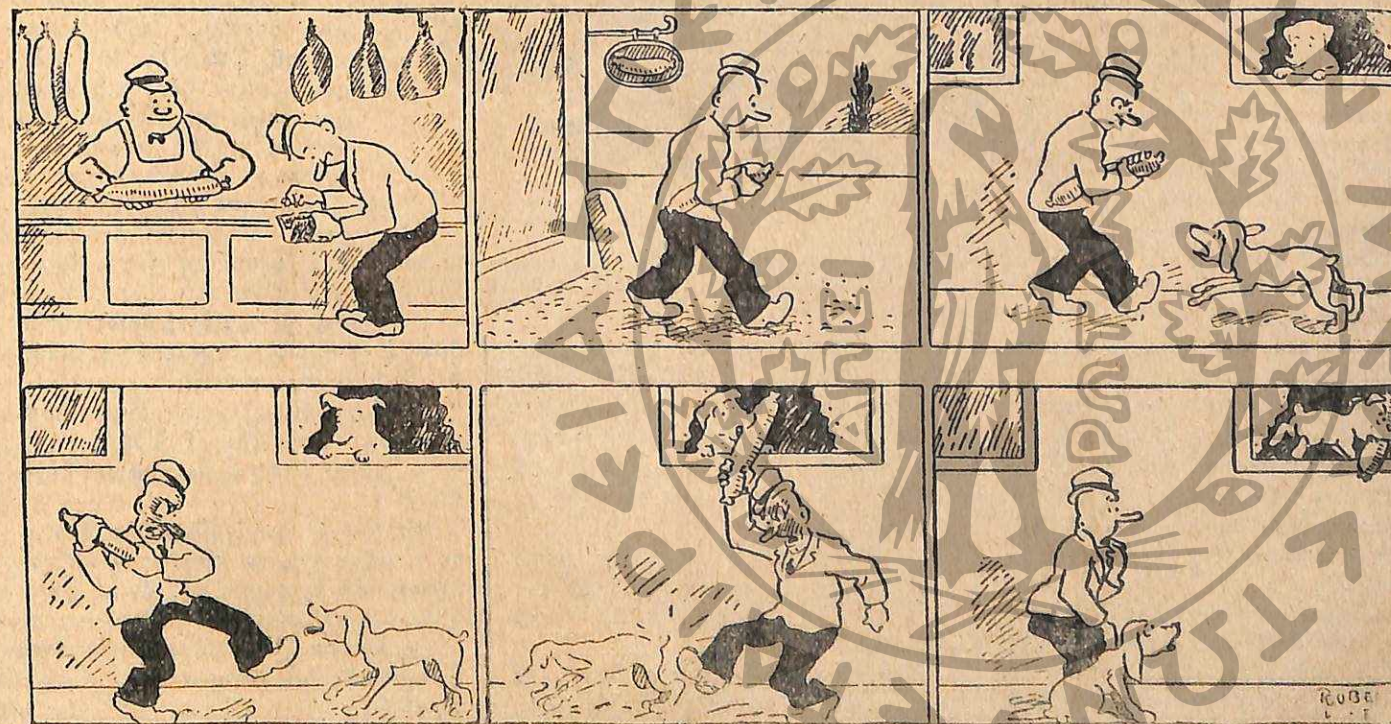
"Εκείνα πούχονται κοντά μας
Γιατί τά φώναζε ή καρδιά μας
Τά κάλεσε πού τά πονά,
Πού στέκουν και μάς συμπονάνε,
Και φεύγουν ύστερα και πάνε
Θλιμμένα κι' άφωνα ξανά...

† ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΕΡΦΥΡΑΣ

[Από τó βιβλίο «Μουσικές Φωνές»
με τά τελευταία ανέκδοτα ποιήματα του
άείμνηστου ποιητού, πού έφρόντισε νά
τυπωθούν ό άδερφός του κ. Θεόδωρος
Σύψωμος—έκδοση του περιοδικού «Χρο-
νικά». —Σ. τ. Δ.]

ΗΤΑΝ ΓΡΑΦΤΟ ΝΑ ΤΟΥ ΤΟ ΦΑΗ ΣΚΥΛΟΣ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 6 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ



*Ανεκοινώθη από τήν Λαχτάρα τής Λευτεριάς

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Μό δεν έφερε καμιά αντίρρηση, αλλά εγκαταστάθηκε πρόθυμα δίπλα στον σοφά του Μπα, μαζί με όλα τα σύνεργά του.

Ο Μπα, ξαπλωμένος επάνω στο στρώμα του, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο σκληρό κυλινδρικό μαξιλάρι που συνηθίζουν οι Άνναμιτες, έτοιμαζόταν να καπνίσει την πίπα του.

Ο Μό με μεγάλη τέχνη και γρηγοράδα του έτοιμαζε τις πίπες και του τις σερβίριζε. Συνήθως ο Μπα μπορούσε να καπνίσει σαράντα ως πενήντα πίπες, με τούτη τη φορά δεν μπόρεσε να καπνίσει ούτε πέντε. Ύστερα από πέντε-έξη ρουφηξιές αισθάνθηκε μία περίεργη ζάλη και πριν προφθάσει ν' αντιληφθεί τί του συνέβαινε, άφισε την πίπα να πέσει από το χέρι του κι έμεινε αναίσθητος.

Βλέποντάς τον ο Μό, χαμογέλασε και πάλι σατανικά. Έτριψε τα χέρια του και με απερίγραπτη ικανοποίηση κοίταξε τον έχθρό του που βρισκόταν τώρα παραδομένος στο έλεός του και έντελώς ανίκανος να κάνει το παραμικρό. "Ο, τι είχε κάνει, από την αρχή ως το τέλος, ήταν μία κωμωδία. Ψέμμα ήταν πως το δ-πιο του το είχε χάσει ο Δι-τουόγκ, υποκρισία πως μετάνιωσε που είχε κάψει το φαί κι ήθελε να εξιλεωθεί στους δυο χειρότερους του έχθρους, και σκόπιμη ή προθυμία που έδειξε για να ετοιμάσει τις πίπες του Μπα. Το δ-πιο προερχόταν από το ντουλαπάκι του Τόγκ, του έμπειρικού γιαιτρού της συμμορίας.

Κάποια φορά που ο γέρο έμπειρικός είχε βγει έξω, ο Μό μπήκε κρυφά στο κελλί του κι έκλεψε τα δυο κουτάκια με το δ-πιο καθώς κι ένα γυαλάκι μακρύ σαν το μικρό δάκτυλο και γεμάτο μ' ένα άγνωστο φάρμακο.

Όσο το φάρμακο αυτό δεν ήταν ολόκληρο άγνωστο στον Μό, γιατί το είχε πρώτα δοκιμάσει στα κοτόπουλα και στις φραγκόκοτες που έτρεφαν για την ιδιαίτερη κουζίνα του

Νγκουγιέν. Μόλις οι κόττες κι' οι φραγκόκοτες δοκίμασαν δυο-τρία σπυράκια ρύζι βρεγμένα με το φάρμακο αυτό, τέντωσαν τα πόδια τους κι' έπεσαν χάρω σαν ψύφια.

Τό κεραυνοβόλο αυτό αποτέλεσμα ένοησέ τον Μό ως ένα δρισμένο σημείο, γιατί τα πουλιά αυτά ήταν



«Ο Μό κουφογελούσε, καθώς κουνούσε την κουτάλα του μέσα στο πελώριο καζάνι...» (Σελ. 487, στ. α')

προορισμένα για το τραπέζι του Νγκουγιέν και το δμωδικό τους ξεπάστρεμα θα φρινόταν κάπως υποπτο Γι' αυτό ο δούτοχος αρχιμάγειρας του Άσπρου Λύκου, τρώμαξε για καλά και δοκίμασε μ' όλα τα μέσα να τις ξαναζωντανέψει.

— Περού-περού, κοτούλες μου! τούς έκανε. Τι πάθατε; Τι έχετε; Ευπνήστε. Μη με βάζετε σε τέτοια τρομάρα!

Σαν έξυπνος άνθρωπος όμως δεν περιόριζονταν μόνον στα παρακάλια, αλλά τις βουτούσε πότε σε κρύο, πό-

τε σε ζεστό νερό, ως που στο τέλος οι κόττες κι' οι κοτούλες αποφάσισαν να ζωντανέψουν κι' άρχισαν να τινάζουν τα φτερά τους και να κακαρίζουν θυμωμένες γι' αυτή την κακομεταχείριση.

Ο Μό ήταν ένθουσιασμένος.

— Λαμπρά! Είπε μέσα του. Το φάρμακο αυτό δεν σκοτώνει αλλά μονάχα κοιμίζει. Μπορώ να εφαρμόσω το σχέδιό μου.

Τό φάρμακο ήταν άγευστο και άοσμο. Έρριξε λίγες σταγόνες μέσα στα κουτάκια με το δ-πιο κι' ύστερα, σίγουρος για το αποτέλεσμα, τα χάρισε στο Μπα και στο Τριέν-Κόατ.

Ο Μπα πιάστηκε στην φάκα. Γιατί δεν θά πιανόταν κι' ο Τριέν-Κόατ;

Δίχως να χάσει την ώρα ο Μό πήρε το μάτσο με τα κλειδιά που είχε κρεμασμένα ο Μπα απ' τη ζώνη του, πήρε την καρμπίνα του και το μαχαίρι του κι' ύστερα έσδυσε το λυχνάρι, βγήκε έξω και κλείδωσε τον Μπα μέσ' στο κελλί.

Η Σιμόνη τον περίμενε από νωρίς. Όταν νύχτωσε ζάρωσε σε μία γωνιά του κελλιού της και προσπάθησε να πολεμήσει τον ύπνο που της βάραινε τα μάτια. Έτριβε τα βλέφαρά της, τσιμπούσε τα χέρια της, προσπαθούσε να σκεφθεί.

Η Τι-Σάυ στην άλλη άκρη ροχάλιζε το καλού καιρού. Στο τέλος κι' η Σιμόνη παρ' όλες τις καλές προθέσεις της δεν μπόρεσε ν' ανθέξει. Το κεφάλι της έγειρε κι' αποκοιμήθηκε.

Εύπνησε από έναν παράξενο θόρυβο κι' η πρώτη της εντύπωση ήταν όμοια μ' εκείνη που είχε αισθανθεί δέκα μέρες προηγουμένα, όταν είχε ανοίξει τα μάτια της μέσα στ' άμπάρι του καϊκιού.

— Ποιός είναι αυτός; Έκανε τρομαγμένη. Εσύ είσαι Τι-Σάυ;

— Σιωπή! της απάντησε μια ξένη φωνή.

Για μία στιγμή η μικρούλα ένοιωσε τ' μέλη της να παγώνουν απ' τον τρόμο. Μά ο τρόμος της έγινε χαρά όταν η φωνή αυτή συνέχισε:

— Δοιπόν, Τι Σάυ, είσαι έτοιμη, ή προτιμάς να φύγω και να σ' αφήσω εδώ;

— Εσύ είσαι, Μό! φώναξε η Σιμόνη

— Σιωπή, επανέλαβε ο Μό, χωρίς ωστόσο να δώσει ο ίδιος το παράδειγμα. Πού βρισκόσαστε, δεσποινίς; Δεν βλέπω τίποτε εδώ μέσα, Τι-Σάυ, θα ξυπνήσεις, ή θα σ' αφήσω άμμανάτι;

Η κογκάι άνοιξε επιτέλους τα μάτια της.

— Γρήγορα, φεύγουμε! της είπε η Σιμόνη.

— Έδώ είναι ο Μό;

— Άμ που θέλεις να είναι; Έλα, άλλη φορά τεντώνεσαι και χασμουρεύεις! Τώρα πρέπει να βιαστούμε, γιατί δεν ξέρω πόση ώρα βαστάει το φάρμακο.

— Ποιό φάρμακο;

— Αργότερα θα σου εξηγήσω. Κάνε γρήγορα.

— Κι' οι πειρατές;

— Τι σε νοιάζει; Δικός μου λογαριασμός.

Τούτη τη φορά ο Μό δεν έλεγε λόγια στον άέρα. Δεν είχε χρησιμοποιήσει όλο το έλιξήριο του Τόγκ για να κοιμήσει μόνο τον Μπα και τον Τριέν-Κόατ. Το υπόλοιπο, πριν να μπή μέσα στο κελλί του, το είχε άδειάσει μέσα στην τσαγέρα απ' όπου έπιναν το τσάι τους οι συμμορίτες του Νγκουγιέν.

— Τώρα έχουν πει και κοιμούνται! είπε στην Τι-Σάυ.

— Τι έχουν πει;

— Άλλη φορά θα σ' πω.

Όσο το Μό είχε άρχισι να νευριάζει γιατί κάθε λίγο σκόνταβε μέσα στο σκοτάδι, πότε στα σκαμνιά και πότε στους τοίχους. Άναψε το τσακμάκι του για να κάνει λίγο φως, μα τότε η Σιμόνη έβαλε μια κραυγή φρίκης, γιατί ο πιστός υπηρέτης της παρουσιάστηκε με το πρόσωπο καταπληγισμένο και αιμόφυρτο.

— Θεέ μου, Μό, τί έπαθες; φώναξε.

— Του έκοψαν το άριστερό του αυτί, είπε η Τι-Σάυ.

— Ποιός σε χτύπησε; Έκανε η Σιμόνη.

— Τήν πάθατε, έκανε ο Μό, ξεσπώντας σε γέλια.

— Άλήθεια, είπε η Σιμόνη παρατηρώντας τον προσεκτικότερα. Είναι μασκαρεμένος. Κοίτα τον, Τι-Σάυ. Θάλεγε κανείς πως είναι ο Τριέν-Κόατ.

Ο Μό καμάρωνε που το μασκάρεμά του ήταν τόσο πετυχημένο.

— Όσο και να προσπάθησα, τόσο άσχημος όσο είναι αυτός δεν κατάφερα να γίνω. Άλλά το βράδυ δεν φαίνεται κανείς τόσο καλά. Άλ-λωστε ο Τριέν έκάπνισε το δ-πιο μου και τώρα είναι ακίνδυνος.

— Ποιό δ-πιο; παρανεύτηκε πάλι η περίεργη κογκάι.

— Σου είπα να μη ρωτάς και να κάνης τη δουλειά σου. Έλάτε, ετοιμασθήτε, φεύγουμε.

— Τι ετοιμασία πρέπει να κάνουμε; άπόρησε η μικρούλα.

— Πρέπει να μασκαρευήτε και σεις.

— Με τί;

— Με τούτα δω, έκανε ο Μό δείχνοντας ένα δέμα που είχε ακουμπήσει στα πόδια του.

Η Σιμόνη άνοιξε το πακέτο και ξετύλιξε ένα μακρύ κινέζικο μανδύα κι' ένα μυτερό καπέλλο.

— Πώς θα μασκαρευτούμε μ' αυτά; άπόρησε η Τι-Σάυ.

— Τώρα θα ιδής. Πρώτα απ' ό-



«Ο Μπα, ξαπλωμένος στο στρώμα του, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο κυλινδρικό μαξιλάρι...» (Σελ. 498, α')

λα θα πάρης τη δεσποινίδα Σιμόνη στους ώμους σου.

— Έγώ θέλω να περπατήσω! είπε η Σιμόνη.

— Θέλετε, μα τί να γίνη; Έκανε ο Μό. Στη ζωή δεν μπορεί κανένας πάντοτε να κάνει ό,τι του άρέσει.

— Έγώ άλλο που δε θέλω να σηκώνω τη μικρή μου κυρία, είπε η Τι-Σάυ. Μά έχει κανένα ιδιαίτερο λόγο αυτό το πράγμα;

— Έχει και σπουδαίο μάλιστα. Έλαβα τα μέτρα μου για την περίπτωση που θα μ'ε συναντούσε κανένας από τους φρουρούς στο δρόμο, αν τύχη να μ'ην έχη πει το έλιξήριο. Έγώ θα κάνω τον Τριέν κι' εσύ τον Τσοό.

— Τον Τσοό! Αυτός είναι ψηλός σχεδόν δυο μέτρα κι' εγώ είμαι μονάχα ένα μέτρο.

— Θα φαίνεσαι ψηλή σαν κι' εσύ

τόν όταν θάχης φορτωθεί τη δεσποινίδα Σιμόνη στην πλάτη σου.

— Κατάλαβα, φώναξε η Σιμόνη. Οι δυο μας μαζί θα κάνουμε ένα γίγαντα, καλή μου Τι-Σάυ.

— Ναί, με τη βοήθεια του μανδύα και του καπέλλου.

— Μά εγώ δεν μοιάζω του Τσοό, είπε το κοριτσάκι.

— Το καπέλλο θα σ'ε σκεπάσει το πρόσωπο και ο μανδύας θα κρύψει την Τι Σάυ.

— Και πως θα βλέπουμε να περπατούμε μέσα στο σκοτάδι;

— Μη σε νοιάζει. Θα με κρατάς από τη μπλούζα μου. Έγώ είμαι ο άρχηγός, εγώ θα τραβώ μπροστά.

Η Τι-Σάυ είχε διάθεση να φέρη αντίρρηση, αλλά χάρις στην επέμβα-

ση της Σιμόνης ο καυγάς ματαιώθηκε. Το κοριτσάκι σκαρφίστηκε στους ώμους της κογκάι και ο Μό της σκέπασε το κεφάλι με το καπέλλο που της σκέπαζε σχεδόν όλο το πρόσωπο, και την τύλιξε κι' αυτήν και την Τι-Σάυ με το μεγάλο μακρύ μανδύα που τον κούμπωσε στο λαιμό της μικρής κυρίας του, άφροντάς τον να κρέμεται ως τη γή.

Η Σιμόνη είχε γαντζωθεί από το σαρίκι της Τι-Σάυ και προσπαθούσε να κρατάει το κορμί της όσο το δυνατό πιο ίσιο, για να δείχνη ακόμη πιο ψηλή τη γιγαντώσιμη μορφή που σχημάτιζαν οι δυο τους.

— Κράτα το μανδύα κλειστό μπροστά σου, συμβούλεψε ο Μό την Τι Σάυ. Με το άριστερό σου χέρι τα καταφέρνεις. Το δεξί πέρασέ το από το άνοιγμα και πιάσε το ρούχο μου.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΑ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΙΔΑ στίς ἐφημερίδες μιὰ πολλὴ ἀπρόοπτη εἰδήση. Ἡ Ἑλληνική Ἐκκλησία ἀπαγορεύει τοῦ λοιποῦ στοὺς γονεῖς καὶ στοὺς νουνοὺς νὰ δίνουν στὰ παιδιὰ, ποὺ βαπτίζονται ὀρθόδοξα, ὀνόματα μὴ χριστιανικά, ὀνόματα δηλαδή ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὸ Ἑορτολόγιο. — «Μιράντα!» θὰ λέγῃ ὁ νουνός, σύμφωνα μὲ τὸ μπαμπὰ καὶ μὲ τὴ μαμὰ τῆς δρακούλας. «Δὲν μπορῶ! θάπαντᾷ ὁ παπάς» βγάλτε τὴ Μαρία, Μάρθα, Ματρώνα, Μελένη... — «Ἀριεὺ!» θὰ λέγῃ ὁ νουνός. «Ἀπαγορεύεται! θάπαντᾷ ὁ παπάς» πῆτε τον Ἀγγελο, Ἀνδρέα, Ἀνανία, Ἀκεφιμᾶ, Γοδελαῖα, Ἀλφαῖο...»

Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸ τὸ μέτρο; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς τὸ κακὸ παράγινε. Ἐνῶ εἴμαστε Χριστιανοὶ καὶ Χριστιανές, πολλὲς φορὲς τὰ ὀνόματά μας κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ χριστιανικά. Καὶ καλὰ τὰρχαῖα ἑλληνικά, ποὺ τὰ παίρνουμε γιὰ νὰ θυμόμαστε πῶς εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων — Θεμιστοκλῆς ἢ Θέμος, Μιλτιάδης ἢ Μίλτος, Σωκράτης ἢ Σῶκος, Φωκίων ἢ Φῶκος, Κόριννα ἢ Κοκὴ, Ἀσπασία ἢ Ἀσπα καὶ τὰλλα τὰμέτρητα — καλὰ κι' ἐκεῖνα ποὺ παίρνουμε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία: Ἀρης, Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη, Ἀρτεμις, Ὀδύσειος, Καλλιρόη, κι' ὅλες οἱ Μούσες, κι' ὅλες οἱ Νύμφες — καλὰ ἀκόμα καὶ τὰ λαϊκά, τὰ ποιητικώτατα, προπάντων γυναικεῖα: Τριανταφυλλιά, Γάρουφαλλιά, Φαλλιά, Μερσίνα, Κρινιά, Τρισεύγενη καὶ καθεξῆς — μὰ ἔχουμε κι' ἕνα σωρὸ ξενικά, φράγκικα, κι' αὐτὰ ὅχι κἀν ἀπὸ τὸ φράγκικο Καλαντάρη, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ξένη μυθολογία ἢ ἱστορία, τὴν ποίηση, τὴ λογοτεχνία: Τιτίκα, Μυριέλλα, Ἰσαβέλλα, Ἑσμεράλδα, Μίρκα, Λιάνα, Κάρμεν, Ἐλβίρα καὶ τόσα ἄλλα... ψευδώνυμα τῆς Διαπλάσεως!

Ὅταν ἡ Ἐκκλησία βαπτίζῃ ἕνα χριστιανό, ἐννοεῖ βέβαια πῶς τὸν δέχεται στοὺς κόλπους τῆς, πῶς τὸν κάνει δικό τῆς. Μὰ πόσο δικός τῆς θάνα ἕνας χριστιανός ποὺ δὲν ἔχει ὄνομα χριστιανικό, ὄνομα ποὺ νὰ γιορτάζεται; Καὶ ξέρετε, ὅταν γιορτάζῃ, κανεὶς τὸν ὀνόμα του, θὰ πάῃ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὴν Ἐκκλησίαν, θὰ στείλῃ πρόσφορο, θὰ δεχθῇ στὸ σπῆτι τὴ μερίδα του καὶ θὰ δώσῃ καγὲνὰ πεντόδραχμο στὸ φτωχὸ παπά, ποὺ ἀπ' τὰ τυχερά του κι' αὐτὸς περιμένει νὰ ζήσῃ. Ἐ, αὐτὴ τὴν ὥφρ-

λεια, ἀπ' τοὺς μισοὺς τουλάχιστο Χριστιανούς, δὲν τὴν ἔχει πιά ἡ Ἐκκλησία. Οἱ χωρὶς χριστιανικὸ ὄνομα γιορτάζουν μόνο τὰ γενέθλιά τους, καὶ συνήθως χωρὶς λειτουργία, πρόσφορο καὶ μερίδα. Μιὰ «διασκέδαση» κάνουν καὶ τελειώνει. Ἡ ζήμια δὲν εἶναι μόνο ὀλική — γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν — εἶναι καὶ ἡθική. Τὸ ὄνομα, τὸ κάτω-κάτω, εἶναι ἕνα ἐμβλημα. Καὶ φυσικὰ ἡ Ἐκκλησία μειώνεται ὅταν τόσοι καὶ τόσοι ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔχουν ἐμβλήματα ἀπὸ ἄλλο δόγμα, ἀπὸ ἄλλη θρησκεία ἢ ἀπὸ καμμιὰ! Γι' αὐτὸ, νομίζω, ἔκαμε πολλὴ καλὰ νὰ πάῃ τὸ μέτρο τῆς καὶ νὰ ἐπιβῇ τὴν τὰ χριστιανικά ὀνόματα σὲ ὅλους γενικὰ τοὺς Χριστιανούς. Κι' ἂν τὸ μέτρο θὰ ἐφαρμόζεται αὐστηρὰ, τὸ κακὸ δλοένα θὰ λιγοστεύῃ.

Μερικοὶ εἶπαν: Ἀδύνατο νὰ πειθαναγκαστοῦν οἱ Ἑλληνες νὰ παραιτήσουν τὰ ἑλληνικά τους ὀνόματα. Κάθε οἰκογένεια πρέπει νάχῃ κι' ἕνα Σόλωνα ἢ ἕνα Περικλῆ ποὺ νὰ τῆς θυμίζῃ τὸν ἑλληνισμό τῆς. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ ἀνάγκη μπορεῖ νὰ οἰκονομηθῇ χωρὶς νάχῃ καμμιὰ ἀντίρρηση ἢ Ἐκκλησία: στὸ ἑορτολόγιό τῆς ὑπάρχουν καὶ πληθὺς ἄγιοι μὴ ἑλληνικά ὀνόματα. Φυσικά, τὰ ἐβραϊκά ἐπικρατοῦν. Γιατὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοί, ἐπομένως οἱ πρῶτοι ἄγιοι — ἀπόστολοι, μάρτυρες, κτλ. — ἦσαν ἐβραῖοι. Κι' ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς — Ἰωάννη, Ματθαῖο, Ἰωακείμ, Λάζαρο, Ἰωσήφ, Μάρθα, Μαγδαληνή, Ἄννα, Ἐλισάβετ καὶ καθεξῆς — ἔχουμε καὶ τοὺς ἁγίους ἀνθρώπους τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, π. χ. τοὺς προφῆτες, Ἡλία, Ἐλισαῖο, Ἰεζεκιήλ, Ἀβραάμ κτλ. Ἀλλὰ ὁ Χριστιανισμὸς διαδόθηκε γρήγορα σὲ πολλὰ ἔθνη, κι' ἔτσι εἴχαμε κατόπι καὶ Χριστιανούς, ἐπομένως κι' ἁγίους, ποὺ ἦσαν ἢ Ἑλληνες ἢ ἑλληνόφωνοι κι' εἶχαν ὀνόματα γνήσια ἑλληνικά.

Ἀνοίξτε τὸ ἑορτολόγιο. Κι' Ἀλέξανδρο θὰ βρῆτε, καὶ Κόωννα, καὶ Διονυσίους, καὶ Ξενοφῶντα, καὶ Ἀγάθωνα, καὶ Διομήδη, καὶ Ἐπαμεινώνδα καὶ Δημήτριο — καὶ σταματῶ γιὰ νὰ μὴ γεμίσῃ τὴ στήλη. Γιὰ νὰ θυμᾶται λοιπὸν τὸν ἑλληνισμό τῆς, ἡ οἰκογένεια μπορεῖ νὰ διαλέγῃ ἕνα-δύο ἀπ' αὐτὰ τὰ ἑλληνοχριστιανικά ὀνόματα γιὰ τὰ τέκνιά τῆς. Ὅσο γιὰ τὰ κορίτσια, αὐτὰ ἂς παίρνουν ἀπὸ τὰ ἑλληνικώτατα βυζαντινά: Εὐδοκία, Εὐδοξία, Θεοδώρα, Εἰρήνη, Ἀθηνά, Ξένη, Παρασκευή, Πελαγία καὶ τόσα ἄλλα γυναικῶν ποὺ ἔχισαν ἐκεῖνα τὰ χρόνια. Ἀφῖνω τώρα τὸ κοινότατο καὶ χριστιανικώτατο ὄνομα Ἐλένη, ποὺ εἶναι καὶ τόσο ἀρχαῖο ἑλληνικό. Ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀνδρικά βυζαντινά,

ἑλληνικώτατα, μποροῦν, μοῦ φαίνεται, νὰ θεωροῦνται ἱσότημα μὲ τὰρχαῖα: Βασίλειος, Εὐστάθιος, Γρηγόριος, Ἀγαθόνικος, Σώζων (καὶ χαϊδευτικά Σῶσος ποὺ εἶναι ἀρχαῖο ἑλληνικό), Νικόλαος, Γεώργιος καὶ καθεξῆς. Ἀπὸ ἑλληνισμὸ στὸ ἑορτολόγιό μας ἄλλο τίποτα!

Ἀλλὰ πολλοὶ αὐτὰ δὲν τὰκοῦνε. Θέλουν νάχουν τὴν ἐλευθερίαν νὰ παίρνουν ἢ νὰ δίνουν ὅποιο ὄνομα τοὺς ἀρέσῃ, ἀδιάφορο ἂν εἶναι ἑλληνικὸ ἢ ξένο, χριστιανικὸ ἢ... εἰδωλολατρικό. Ἀπὸ τὸνομα, σὰς λέγουν, θὰ κριθῇ ὁ χριστιανισμὸς ἢ ὁ ἑλληνισμὸς ἐνδὸς ἀνθρώπου ποὺ γεννήθηκε Ἑλληνας καὶ Χριστιανός; — Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτοὶ οἱ τόσο «φιλελεύθεροι» ξεχνοῦν πῶς ἄμα ἀνήκει κανεὶς σὲ μιὰ ὁλότητα — κοινωνία, πολιτεία, ἑκκλησία — δὲν μπορεῖ νάχῃ ὅλες τὶς ἐλευθερίες ποὺ θέλει. Μπορεῖ ἐγὼ νὰ θέλω νὰ χτίσω ἕναν οὐρανοξύστη — ὅταν ἔχω τὰ μέσα καὶ τὸ οἰκὸπέδο — πλάι στὴν Ἀκρόπολη. Δὲν θὰ μᾶψιουν. «Ἐδῶ, θὰ μοῦ ποῦν, δὲν ἐπιτρέπεται παρὰ σπῆτι μὲ δύο ἢ τὸ πολὺ τρία πατώματα». Καὶ γιὰ πόσα ἄλλα, ἀμέτρητα, ὁ πολίτης θάκοῦσε αὐτὸ τὸ «δὲν μπορεῖς», «δὲν ἐπιτρέπεται»! Ἔτσι τώρα καὶ γιὰ τὰ βαπτιστικά ὀνόματα. Μπαίνει ἕνας περιορισμὸς ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν σεβασθοῦν ὅλοι.

Ὑπάρχει ὅμως τρόπος νὰ ἱκανοποιηθῇ κι' ἡ φιλελευθερία, τὸ νοῦστο, τὸ καπρίτσιο, ἡ μέδα ἢ κι' ἡ οἰκογενειακὴ παράδοση. Ἐνας πατέρας π. χ. θέλει νὰ δώσῃ στὴν κόρη του τὸνομα τῆς γιαγιάς τῆς, Κρυστάλλω ἢ Κρυσταλλία. Ἐλεύθερος. Φτάνει νὰ τῆς δώσῃ μαζί κι' ἕνα ἄλλο ποὺ νὰ γιορτάζεται: Αἰκατερίνη. Μιὰ μητέρα, ἔτσι ἀπὸ ρωμαντισμὸ, θέλει νὰ βαπτίσῃ τὴν κόρη τῆς Κάρμεν. Εὐχαρίστως. Ἀς τὴν πῇ ὅμως καὶ Μαρία, γιὰ νὰ γιορτάζῃ κι' αὐτὴ σὰ χριστιανή. Μὲ ἄλλους λόγους, ὅποιοι θέλει νὰ κάμῃ καὶ τὸ κέφι του, ἂς δίνῃ δύο ὀνόματα. Ἐ, δὲν εἶναι πολλὰ. Οἱ Γάλλοι, οἱ Ἀγγλοὶ, παίρνουν ἀπὸ τρία κι' ἀπὸ τέσσερα, κι' οἱ Ἰσπανοὶ ἀπὸ... δεκαπέντε!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ



ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΑΡΑ — ΛΥΠΗ

Ψηλὴ ξανθὴ κερένια,
Αἰθέρια λυγρὴ,
Μὲ γέλια χρυσολένια
Καὶ μ' ὄψη δροσερὴ

Πηδοῦσε στὰ λουλούδια
Πανέμορφη ἢ Χαρὰ
Καὶ σκόρπισε τραγουδία
Στὰ γάργαρα νερά.

Λευκὴ μιὰ μουσουλίνα
Στὴ μέση τῆς σφιγτῇ
Τύλιγε τὴ Σειρήνα
Τὴν νιὰ τὴν ξηλεῦτη.

Ἀστέρη ἕνα π' ἀστράφει
Πάνω στὴν κεφαλὴ
Κρατοῦσε τὸ χρυσάφι
Ὅπου εἶχε γιὰ μαλλί.

Κι' ἔτσι ἡ Χαρὰ γεμάτη
Ἀπὸ χαρὰ τρελλή
Ζητοῦσε νάβρῃ κατὶ
Χωρὶς νὰ ξέσῃ τί.

Ξάφνου μακρὰ προβάλλει
Μιὰ κόρη ἐντροπαλὴ
Δὲν ἔχει στὸ κεφάλι
Χρυσάφι γιὰ μαλλί.

Τὴν κεφαλὴ γυρμένη
Ἐχεῖ ἡ θλιμμένη νιὰ
Σταχτιά χλαμύδα φέρνει
Κι' ὁλόμαντρα μαλλιά.

Μόλις τὴν ἀντικρύζει
Ἡ ἀμέριμη Χαρὰ
Τὴ δύτη ἀναγνωρίζει
Κι' ἀνοίγει εὐθὺς φτερά.

Κι' ἡ Λύπη ἀποσταμένη
Ἀκίνητη θωρεῖ
Τὴν νιὰ τὴν ξηλεμένη
Ποὺ φεύγει σὰν πουλί.

Καὶ κράζει πονεμένα:
— Νεράϊδα μου χρυσή,
Ἐγὼ σοῦ λείπω ἐσένα
Κι' ἐμὲ μοῦ λείπεις σύ.

Μόλις σὲ συναντήσω
Ἀνοίγεις τὰ φτερά
Καὶ πρὶν νὰ σ' ἀντικρύσω
Φεύγεις, πετὰς μακρὰ.

Μ' ἄδικα ὅπου γυρίσης
Γέλια σκορπᾷς τρελλὰ
Τὴν Λύπη ἂν δὲν γνωρίσης
Δὲ νοιώθεις τὴ Χαρὰ.

(Μίμησης)

Καρυάτις

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΨΑΡΑΔΕΣ

Ὁ φτωχὸς ψαράς, καθισμένος μπρὸς στὴν καλαμώπλεχτη καλύβα του μπαλῶναι τὰ δίχτυα του. Μπαλῶναι καὶ σιγοτραγουδᾷ ἕνα θαλασσινὸ σκοπὸ, ἐνῶ τὰ μύτια του ἀγναντεύουν πότε-πότε τὴν πλατεῖα θάλασσα, χαμογελῶντας ἐλαφρὰ, γιὰτὶ φαντάζεται κίχλας τὰ δίχτυα του γεμάτα ἀπ' τὸν ἀσημένιο, σπαρταριστὸ θησαυρὸ. Ἡ ψαρόβαρκα του λίγο πρὸ πέρα λικνίζεται στὰ γαλανὰ νερά, ἐνῶ οἱ τελευταῖες χρυσαχτίδες τοῦ ἡλίου τῆς δίνουν μιὰ ὄψη πρὶν γραφικὴ. Ἡ θάλασσα ξεδι-

πλώνει διαρκῶς κατὶ πελώριες ἀχνινες γλώσσες, σὰν δαντέλλες. Ὁ ἀφρὸς σπιθοβλά τρελλὰ κι' ὁ μπάρμπα-Χρήστος ἀφίνει γιὰ λίγο τὰ δίχτυα του πάνω στὰ γόνατά του καὶ παίρνει μεγάλες ἀναπνοές.

Πλησιάζοντας τότε τὸν γέρο-ψαρά τοῦ λέμε:

— Ἐ, μπάρμπα Χρήστο, τί λές; μᾶς παίρνεις κι' ἐμᾶς ἀπόψε μαζί σου;

Γυρῶν τότε, μᾶς βλέπει κι' ὕστερα μὲ ἡρεμὴ φωνὴ μᾶς λέγει:

— Γι' ἐνὰ σὰς κάνω! ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἔλατε.

Εἶναι νύχτα βαθιά. Τὸ μισὸ γέμο φεγγάρι παίζει κρυφτούλι μὲ τὰ σύννεφα, ἐνῶ ἡ ψαρόβαρκα στρίβει ἀργὰ-ἀργὰ τὸν σκοτεινιασμένο καβό. Τὰ πηληκάρια τραβοῦν τὸ κουλί, τραγουδώντας ὅλα μαζί ρυθμικὰ, τραγουδία τοῦ χωριοῦ, κι' ὁ καπετάνιος καθισμένος στὸ τιμόνι, διευθύνει τὴν ψαροπούλα του, ἀνακατεύοντας πότε-πότε τὴ φωνὴ του μαζί τους. Ἡ θάλασσα φλοισβίζει γύρω μας κι' ἀπ' τ' ἀκούγεται ἀκούγονται οἱ τριλίες τοῦ γούλλου καὶ τὰ κοῦσματα τῶν βιτράχων. Τὸ πυροφάνι φωτίζει ἐντατικά τὰ νερά τῆς θάλασσας. Ἐμεῖς, γυρμένοι ἀπ' τὴν μιὰν ἄκρην τῆς βάρκας, βλέπομε ἐκστατικοὶ τὸν βυθὸ τῆς θάλασσας ποὺ λάμπει. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀποκαωμένοι ἀπ' τὸν ἀτέλειωτο θαυμασμὸ, ναυουρισμένοι ἀπ' τοὺς κρότους τῶν κυμάτων κλείνουμε τὰ μάτια μας καὶ παραδινόμαστε στὸ γλυκύτερο ὕπνο.

Κοιμηθῆκαμε ἔτσι ὡς τὴν αὐγὴ, ὁπότεν ἡ χοντρή φωνὴ τοῦ μπάρμπα-Χρήστου μᾶς ξύπνησε:

— Ἐ, ἀκαμάτηδες, ξυπνήσατε! δὲν βλέπετε ἐδῶ πρῶμα πού πιάσαμε;

Ἀλήθεια! τὰ δίχτυα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ κάθε εἶδους ψάρια, ποὺ σπαρταροῦσαν ἀκόμη ὁλοζώντανα.

Σὲ λίγο ἀράξαμε στὴν ἀκρογιαλιά καὶ πηδοῦσαμε ἔξω.

— Εὐχαριστοῦμε, μπάρμπα-Χρήστο, εὐχαριστοῦμε, καὶ καλὴ πόληση.

Μπὶλ Σπὶλ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ

Ἐρμῆς. — Ἐλα νὰ λογαριάσουμε, Χάρων, πόσα μοῦ χρωστᾷς ὡς τώρα, γιὰ νὰ μὴ μαλῶνουμε πάλι γι' αὐτό.

Χάρων. — Ἀς τὰ λογαριάσουμε. Ἐρμῆς. — Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ κάλλιστο γιὰ τὴν ἡσυχίαν μας.

Ἐρμῆς. — Μοῦ παραγγέλεις καὶ σοῦφερα μιὰν ἄγκυρα ποὺ κάνει πέντε δραχμές.

Χάρων. — Πολλὰ τὰ λές.

Ἐρμῆς. — Μὰ τὸν Πλούτωνα πέντε δραχμὲς τὴν ἀγόρασα, κι' ἕνα σάγγο γιὰ τοὺς σκαρμούς ποὺ κόστισε δύο ὀβολούς.

Χάρων. — Βάλε λοιπὸν πέντε δραχμὲς καὶ δύο ὀβόλους.

Ἐρμῆς. — Καὶ μιὰ σακορράφα γιὰ τὸ πανὶ ποὺ τὴν πλήρωσα πέντε ὀβόλους.

Χάρων. — Πρόσθεσε κι' αὐτοὺς.

Ἐρμῆς. — Σοῦ ἔφερα καὶ κερί γιὰ νὰ φράξῃς τὰ ἀνοίγματα τῆς βάρκας,

ἀκόμα δὲ καὶ καρφιά καὶ σχοινὶ ποὺ ἔκανες τὸ μαντάρι, (*) ὅλα δὲν δραχμὲς. Χάρων. — Καὶ αὐτὰ σὺ καλὴ τιμὴ τ' ἀγόρασες.

Ἐρμῆς. — Αὐτὰ εἶναι, ἂν δὲν ἐξέχασαμι τίποτα. Πότε λοιπὸν λές γὰ μοῦ τὰ πληρώσεις;

Χάρων. — Τώρα, Ἐρμῆς, εἶναι ἀδύνατον, ἂν ὅμως πέσει κανένα θανατικὸ ἢ πόλεμος καὶ μᾶς στείλει κάτω πολλοὺς θὰ μπορέσω νὰ κερδίσω γιὰτὶ θὰ τοὺς ξεγελῶ στὸ λογαριασμὸ τῶν ναύλων.

Ἐρμῆς. — Λοιπὸν ἐγὼ θὰ κάθουμαι νὰ παρακαλῶ νὰ γίνουν κακὰ στὸν κόσμο γιὰ νὰ εἰσπράξω ὅσα ἔχω νὰ λάβω.

Χάρων. — Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος Ἐρμῆς! τώρα καθὼς βλέπεις μᾶς ἔρχονται λίγοι, γιὰτὶ στὸν κόσμο εἶναι εἰρήνη.

Ἐρμῆς. — Καλύτερα γὰ εἶναι εἰρήνη ἂν καὶ ἔτσι δὲν θὰ μπορῶ νὰ πάρω ὅσα μοῦ χρωστᾷς.

Ἀλλὰ γιὰ θυμῆσόν, Χάρων, πῶς ἦταν οἱ παλαιοὶ ποὺ ἔρχονταν ἐδῶ. Ὅλοι γενναῖοι καταματωμένοι κι' οἱ περισσότεροι πληγωμένοι. Τώρα δὲ ὅποιοι μᾶς ἔρχονται, ἢ φαριμακωμένοι εἶναι ἢ εἶναι πεινέμενοι ἀπὸ τὴν πολυφαγία, ὅλοι δὲ εἶναι κέρνιοι καὶ καθόλου δὲν μοιάζουν μὲ τοὺς παλαιούς! οἱ περισσότεροι δὲ ἀπ' αὐτοὺς φαίνεται ὅτι μᾶς ἔρχονται ἐδῶ κάτω ἀπὸ τὶς φιλονεικίες γιὰ τὰ χρήματα.

Χάρων. — Ναί εἶναι πολὺ ποθητὸ τὸ χρῆμα.

Ἐρμῆς. — Λοιπὸν δὲν μοῦ φαίνεται κι' ἐγὼ νὰ ἔχω ἄδικο ποὺ σοῦ ζητῶ ὅσα μοῦ χρωστᾷς.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

ΧΩΡΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

Τὸ χωριὸ ποὺ παραθερίζουμε, βρίσκεται στίς πλαγιές ἐνὸς κατάφυτου βουνοῦ. Τ' ἄρωμα τοῦ θυμαριοῦ καὶ τῆς οἰάνης πλημμυρίζουν, κάθε φορὰ ποὺ φυσᾷ ἔστω κι' ἕνα ἀδύνατο ἀεράκι, τὸ χωριὸ μας.

Τὰ δέντρα, κατὶ πανύψηλες λεῦκες μᾶς δίνουν κάθε μέρα τὴν δροσίαν τους μὴ δροσιὰ τόσο εὐχάριστη, ποὺ χάρεσ' αὐτὴ καὶ μόνο λησμονοῦμε τὶς τόσες ἐλλείψεις τοῦ χωριοῦ, καὶ δὲν νοσταλγοῦμε τὴν πολιτεία.

Σήμερον σηκώθηκα πρῶτ' πρῶτ' μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ βγῶ ἔξω στὰ χωράφια καὶ νὰ δῶ τοὺς χωρικοὺς στίς ὑπαίθριες δουλειές τους. Εἶναι θαυμάσιο τὸ θέαμα, νὰ βλέπεις τοὺς ροδοκόκκινους χωρικοὺς νὰ θερίζουν, ν' ἀλωνίζουν νὰ ὀρχώνονται, γὰ βόσκουν τὰ γιδόπροβα καὶ τὶς ἀγελάδες τους. Τὰ τραγουδία καὶ τὸ ζωγραφισμένον στὸ πρόσωπο γέλιο τους δείχνουν τὴν εὐχαρίστησίν τους γιὰ τὴν καλὴ φετεινὴ ἐσοδεία, ποὺ θὰ τοὺς γεμίσῃ τὶς ἀποθήκες τους ἀπὸ στάρι καὶ καλαμπόκι, ἀρκετὸ γιὰ νὰ ζυμώσουν τὸ ψωμί τους ὁλοκληρῇ τὴ χρονιά.

Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια χαρούμενες καὶ τραγουδώντας μὲ τὰ γιούμια στίς ράχες τους πηγαίνουν στὴ βρύση μὲ τὸ κατακάθαρο καὶ δροσερὸ νερό.

Οἱ γέροι καθισμένοι κάτω ἀπ' τὸν πλάτανον ποὺ χαρίζε μιὰ θαυμάσια σκιά συζητοῦν γιὰ τὰ σπουδαιότερα

(*) Μαντάρι ἢ ὀπέρα — τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἀνεβάζεται καὶ κατεβάζεται ἡ ἀντίνα.

γι' αὐτοὺς ζητήματα : Ποιανὸν γουρού-
νι ψόφησε, ποιανὸν νύφη εἶναι πὺ
καλὴ κτλ.

Πόσο μ' ἀρέσει ἡ ὁμορφὴ χωριάτικη
ζωή! Πῶς θάθελα στ' ἀλήθεια νὰ ἡ-
μουναι κι' ἐγὼ ἕνας ἀπλοῦκος χωριά-
της κι' ὄχι ἕνας

Σεπτεμμένος Δόρδος

ΓΑΩΣΣΙΚΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Τί ὥραία πού ἦταν ἡ περασμένη Ἀ-
θηναϊκὴ Ἐπιστολὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μας
κ. Φαίδωνος. Ἀλήθεια, διασκεδαστικὴ
ἐπιστολὴ ἡ γλωσσολογία. Διαβάζοντάς
την θυμῆται ἕνα καρὲν ὅπου ἔχω
σημειώσει κι' ἐγὼ μιὰ τέτοια συλλογὴ
μαργαριτῶν πού μοῦ εἶχαν κάμει ἐντύ-
πωσι.

Ἀρχίζω ἀπ' ἐκείνους πού μαρτυροῦν
τὴν τάση τοῦ Ρωμηοῦ νὰ χύνῃ σὲ δικό
του καλοῦπι κάθε ξένη ἢ ἀρχαῖζουσα
λέξη :

Ἀβραάμ πάπας ἀντὶ Γκράν πάπας·
Στρατὴ Χότζας ἀντὶ Ναπολεόντι Χό-
τζας· Ρεοί-μπελᾶς ἀντὶ Ἐρσοίπελᾶς,
ἀσθενεῖα πού εἶναι πράγματι μπελᾶς·
ὥρατον ἐξπρές ἀντὶ ὁριάν ἐξπρές· ἄρα-
τα θέματα ἀντὶ ἄρηγι· ἀθέμιτα.

Ἄλλοι μαργαριτεῖς εἶναι ὁμοειρη-
τικοὶ ὅπως :

Ἀγγελοῦ χαράγγελος, θυμωμένος ὁ
Θεός (διότι λαμβάνουν τὸ μεθ' ἡμῶν
ὁ Θεός, σὰν με θυμὸν ὁ Θεός). Εἴ-
σαι... καθάπερ σὰν τὸν Ἰούδα (διό-
τι νομίζουν πῶς ἡ λέξη καθάπερ τῆς
φράσεως : «οὐ φίλημα σοὶ δώσω καθά-
περ ὁ Ἰούδας» εἶναι ὕβρις ἀπευθυνο-
μένη πρὸς τὸν Ἰούδα!)

Κι' ἄλλοι μαργαριτεῖς διαφόρου προε-
λεύσεως :

Ὁ δὲν καὶ ὁ μηδὲν ἀντὶ ὁ μὲν καὶ
ὁ δέ· δεκαπενταρία ἀντὶ δεκαπενθιμε-
ρία· ψυχεῖον ἀντὶ ψυχεῖον· πανικὴ λύ-
ρα ἀντὶ ποινικὴ ῥήτρα· ἔμφωρεῖα,
προσφέρετε τὰ δέ μου... ἀντὶ τὰ
δέοντα κ. ἄ.

Ἀπ' ὅσους μαργαριτεῖς ὁμῶς ἀκουσα
ἐκείνος πού μοῦ ἔκαμε μεγαλύτερη ἐν-
τύπωση εἶναι ὁ ἐξῆς, ἀπὸ γνωστὸ με-
λόδομα τοῦ Verdi :

«Πάει κι' αὐτὸς ὁ φουκαρὸς κατα-
στράφηκε, ἀντίο μπὲλ πασσάτος ἔγινε».
(Ἀπὸ τὸ «addio del passato» τῆς Τρα-
βιάτας.)

Πασχαλιὰ

Η ΘΥΣΙΑ

Α'.

Ὁ μῦθος τοῦ μπάριπα-Στάθη βοι-
σκόταν δυὸ ὄρες ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Τὰ
μεγάλα φτερά του στὸ φύσημα τοῦ ἀ-
νέμου ταλαντεύονταν βαρεῖα καὶ ρυθμι-
κά, τρίζοντας σὰν τεράστια χεῖρα κα-
νενὸς βουνίστου δαίμονα. Ἡ στέγη
του ἦταν ἀπὸ ἄχρνα καὶ χόρτα καὶ
τὸν τοῖχο του τροπούσαν δυὸ μικρὰ
τετράγωνα παραθυράκια μὲ πράσινα
παρὰθυράκια. Ἡ πόρτα του μισό-
γυρητὴ καὶ τὸ σπασμένο του πλακόσκα-
λο πρασινομένο. Ἦταν γερασμένος
καὶ κίτρινοσμένους ἀπ' τὰ χρόνια, μὰ
εἶχε καὶ τὴν γοαφικότητα! Κάθε πρωτὶ
ὁ ἥλιος ἀνατέλλοντας ἀπ' τ' ἀπέναντι
βουνό, ἔστειλε τὸν πρῶτο χαιρετισμὸ
του σ' αὐτόν, φωτίζοντάς τον μὲ τὴν
ροδόχρονη ἀκτίνα του. Τὴ μικρὴν του
αὐλὴν, πού ξεφύτρωναν οἱ χωριανοὶ τὰ
σακκιά μὲ τὸ σιτάρι, περιμάντρωναν
βάτοι κι' ἀγριόχορτα, γαριγοισμένα μὲ

ποικιλόχρωμα ἀγριοπούλουδα. Λίγα
πούλερικά τοῦ μπάριπα-Στάθη ταίρι-
ποῦσαν κανένα σπόρο. Κι' ἦταν ἀληθι-
νὰ σεμναγευτικὴ τοποθεσία.

Ἀπέναντι στοῦ καταπράσινο βουνό
μὲ τὰ ψηλά ἔλατα καὶ τὴν βαλάντιδε,
πού τ' ἀγκάλιαζε, σὰν τεράστιο ἀση-
μωτὸ φίδι τὸ ποτάμι βοῖζοντας καὶ
πάνω στὴ μικρὴν πεδιάδα, τὴν πυκνό-
φυτη, πού δροσιζόταν κι' αὐτὴ ἀπ' τὰ
γάργαρα νερά.

Σκόρπια γύρω ἔβλεπε μερικὰ πρα-
σινομένα ἔρεπια παλιῶν μύλων, πού
ἔκλεισαν κι' ἐρημώθηκαν ὕστερα ἀπ'
τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἀτμόμυλου στὸ
χωριό. Μόνον ὁ μύλος τοῦ μπάριπα-
Στάθη δούλευε ἀκόμη γιατί ὁ καλόβο-
λος καὶ μελάγχολος χαρακτήρας του
τραβούσε τὴν ἐκκίνηση τῶν χωριανῶν.

Ὁ μπάριπα-Στάθης καθόταν ἐκεῖ
εἴκοσι χρόνια τώρα, ἀπ' ὅταν ἔχασε
τὸ τελευταῖο του παιδί. Τὸ κεφάλι του
ἦταν χιονισμένο ἀπ' τοὺς χειμῶνες πού
πέρασαν. Τὰ μάτια του εἶχαν βαθου-
λώσει καὶ στὰ χλωμά του χεῖλη πλα-
νιόταν πάντοτε ἕνα ἀγαθὸ καὶ μελάγ-
χολο χαμόγελο. Κατὰ τὸ χεῖρωνα εἶχε
οἰκμένη στοὺς γερούτους ὤμους του μιὰ
χονδρὴ μάλινη κάπα καὶ στὰ τρεμέ-
μενα χεῖρα του τὸ δέρμα φαινόταν
κολλήμενο στὰ κόκαλα.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ μπάριπα-Στά-
θης εἶχε ξυπνήσει μὲ τὰ χαράματα
κατὰ τὴ συνήθειά του. Τὰ κοκόρια ξε-
λαρυνγιάζονταν χαιρετώντας τὴν και-
νούργια μέρα κι' ὅλα τὰ πούλερικά
κακάριζαν ταμπώνοντας ἐδῶ καὶ κει κα-
νένα σπόρο. Οἱ κορφές τῶν δέντρων
στ' ἀπέναντι βουνό καὶ τὰ μεγάλα
φτερά τοῦ μύλου εἶχαν βαφτεῖ κόκκι-
να. Δυὸ-τρία ἀννεφάκια ρόδιζαν στὴν
ἀνατολὴ καὶ τὸ ποτάμι ἔλαιμε κατη-
φορίζοντας. Τὸ μάτι τοῦ γέρο-μυλωνᾶ
πῆρε μακριὰ καμμιὰ δεκαριά γαῖδου-
ράκια φορτωμένα μὲ σακκιά πού ὀδη-
γοῦσαν μὲ φωνὲς οἱ χωριανοὶ στὸ στε-
νὸ μονοπάτι. Ἀνοιξε τὴν πλατεῖα πόρ-
τα τῆς αὐλῆς.

— Καλημέρα μπάριπα-Στάθη!

— Καλῶς τὰ παιδιά!

— Ἦρθαν πρωτὶ, μπάριπα, γιὰ νὰ
μὴ μᾶς πῶν ὁ ἥλιος γυρίζοντας. Μὰ
θάχης καὶ μπόλικη δουλειὰ σήμερα
γιατὶ σοῦ φέρνουμε τὴν περισσότερη
νέα σοδειά μας!

— Φχαριστῶ σας, παιδιά μου, ὁ Θεός
νὰ σᾶς εὐλογῇ!

Τὰ γαῖδουράκια μαζώχτηκαν μπρο-
στὰ στὴν πλατεῖα πόρτα καὶ τὸ ξε-
φόρτωμα ἄρχισε μέσα σὲ φωνὲς κι' ἀ-
στεῖα. Ὁ μύλος γέμισε. Πρῶτὴ φορὰ
θάλεθε τόσο σιτάρι ὁ γέρο-μυλωνᾶς.
Σημείωσε πόσα τσουβάλια ἦταν τοῦ
καθενός κι' ὕστερα οἱ χωριανοὶ πήδη-
ξαν στὰ σακκιά τῶν γαῖδουριῶν καὶ
ἐκκίνησαν γιὰ τὸ χωριό. Τοὺς ἀκολού-
θησε γιὰ λίγο μὲ τὸ βλέμμα κι' ἐπει-
τα ξαναμπήκε στὸ μῦλο.

Δευκάτας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ, ὁ δάσκαλος
διδάσκει συμμεγείς :

Ὁ πῶς, παιδιά, ἔχει ἔξω δακτύ-
λους...

Κι' ὁ Θύμιος βγάζοντας τὸ τσαρού-
χι του.

— Μπα! ἐγὼ, δάσκαλε, ἔχω μόνο
πέντε!

Γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Νί-
κου, ὁ Κωσταντῆς τὸν ρωτᾷ :

— Ἐρεῖς πῶς λένε τὸ παιδί τοῦ κου-
νουπιού;

Κι' ὁ Νίκος, πού δὲν τὰ χάνει εὐ-
κολα :

— Κουνουπίδι!

Κηρύκειον

Ἡ μαμμά, — Γίωργο, γιατί γρά-
φεις τόσο γρήγορα;

— Γιατὶ ἔχω ἀκόμα νὰ γράψω δυὸ
σελίδες καὶ βιάζομαι μὴ μοῦ τελειώ-
σει... τὸ μελάνι.

Πληγωμένο Κορφατόπουλο

ΒΛΗΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀ-
νεπαρκῆ γραμματισμὸ : Συζητεῖτε τα!
— Δὲν ἀπαντῶ σὲ ἀπορίες πού τις λύ-
νει ὁ Ὁδηγὸς τῶν Συνδρομητῶν : δια-
βάστε τον!

ΣΤΟ ἐρχόμενο φυλλάδιο, ἐλπίζω, θὰ δη-
μοσιευθῶν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Πεντά-
θλου. Πρέπει νὰ προηγηθῶν αὐτὰ, γιὰ νὰ
προκηρυχθῇ κατόπιν τὸ Πένταθλο 1934-
1935. Καὶ θὰ κολλοῦσιν οἱ Ἀποτελέσμα-
τα τῶν περσινῶν ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν.

Ἐξακολουθῶ τίς ἀπαντήσεις μου σὲ
γράμματα τῆς περασμένης ἐβδομάδας. Εἴ-
ναι τόσο πολλὰ, ὥστε αὐτὴς θὰ μείνουν
γιὰ τὸ ἐρχόμενο. Ἄς κάμουν λοιπὸν λίγη
ὕπομνη οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Βρίσκω τὸ μέτρο ὑπερβολικόν, **Θάλη Βλα-
στεῖ**, ὅταν εἶθε μὲ τοὺς γονεῖς σας, μπο-
ροῦς νὰ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ μένετε ἔξω
ὅσο θέλουν ἐκεῖνοι, πού ἔχουν βέβαια
καλύτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον. Νὰ σᾶς ἀπα-
γορεύουν ὁμῶς τὸν Κινηματογράφον μοῦ
φαίνεται σωστὸ, γιατί σπανίως θὰ βλέπα-
τε ἐκεῖ ἔργα κατὰλληλα γιὰ τὴν ἡλικία
σας. Οὔτε ἡ παρουσία τῶν γονεῶν σας θὰ
ἐμπόδιζε βέβαια τὴν βλέψῃ πού θὰ εἶχατε
ἀπὸ τ' ἀκατάλληλα. Καλὰ σχεδιασμένη
ἡ Μ. Εἰκόνα σου, δὲν ὑπάρχει ὁμῶς κι' ἡ
λύση. Ἐφαξα, μὰ δὲν μπόρεσα ν' ἀνακα-
λύψω τὸ κρυμμένο πρόσωπο.

Νάρκισσος, ὁ ἴμνος στὸ Σίβη τοῦ Ταγ-
κὸρ εἶναι πολὺ καλὰ μεταφρασμένος, ἀλ-
λὰ δὲν ἐνδιαφέρει καθόλου τὰ παιδιά, πού
οὔτε θὰ καταλάβαιναν τίποτα. Ὅσο γιὰ
τὸ μῦθον «Δελφίνι καὶ βαπόρι», δὲν μοῦ φαί-
νεται σωστὴ ἡ ἀπάντησις τοῦ Δελφινίου,
γιατὶ ἀφοῦ προσωποποιεῖται καὶ τὸ βαπόρι,
δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ πῇ κανεὶς πῶς τὸ κά-
νει νὰ τρέχῃ ἡ μηχανὴ του. Κάθε τι
προσωποποιημένο, σὲ μῦθον, εἶναι κατὰ
ζῶν-ανὸ σὲν τὸν ἄνθρωπον καὶ σὲν τὸ δελ-
φίνι. Ἐπίσης ἀπὸ τίς «Εἰκόνας τοῦ χωριοῦ»
μόνο ἡ πρώτη εἶναι ὥραια, ἀλλὰ ἤθελε
κάπως περισσότερη ἀνάπτυξη. Οἱ ἄλλες
δυὸ δὲν εἶναι τόσο. Σοῦ τὰ λέγω αὐτά,
γιατὶ ἴσως θ' ἀπορρῆς πῶς δὲν ἐδημοσίευσα
τόσον καιρὸ κι' αὐτὰ τὰ τρία κομμάτια
σου, ἐνῶ ἐδημοσίευσα τόσα καὶ τόσα δικά
σου. Στείλε μου τώρα κι' ἄλλα, μὰ μὴν ξε-
χνᾶς ποτὲ πῶς γράφεις «γιὰ παιδιά».

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου,
Ρεβολτέ, ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ πού εἶ-
χες νὰ μοῦ γράψῃς — κι' εἶσαι γι' αὐτὸ
πολὺ δικαιολογημένη — ἀλλὰ θὰ μ' εὐ-
χαριστοῦς ἀκόμα περισσότερο, ἂν ἦταν
πὺ καθαρὸ γράμμεν. Δὲν λέω γιὰ τὸ με-
λάνι σου, ἀλλὰ γιὰ τὸ γράφισμά σου. Πρέ-
πει, παιδί μου, νὰ τὸ διορθώσῃς. Καὶ δὲν
θὰ σοῦ εἶναι δύσκολο, γιατί, βλέπω, ὅπου

θέλεις, γράφεις πολὺ καθαρά, ἕνα-ἕνα
γράμμα. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω
μὲ τὴν σιρὰ του καὶ θὰ σοῦ πῶ. Χαίρε-
σιν τα σὲν ἀδελφὴ καλόγρια πού μὲ πα-
ρακολουθεῖ.

Ἀνατολίτισσα, θὰ εἶδες βέβαια τὴν
ἐκρηκτικὴν τοῦ ψευδωνύμου σου. Νὰ μοῦ γρά-
φῃς ὅσο συχνὰ θέλεις, ποτὲ δὲν θὰ μοῦ
γίνῃς βαρετὴ. Ἀλλωστε γράφεις τόσο ὁ-
μορφα καὶ ἡγίως, ἔτσι στὰ πεταχτά, τό-
σα ζητήματα καὶ ζητηματάκια! Ἐνα
μόνο δὲν κατὰλαβι : διακόπτεις τὸ γράμ-
μα σου, γιατί ἐφθασε, λές, ἡ ὥρα τοῦ
μεσημεριατικοῦ ὕπνου. Ὡστε πρῶτα ἔφα-
γες, ὕστερα ἔγραψες κι' ὕστερα κοιμήθηκες.
Δὲν εἶναι καλὸ αὐτό. Μετὰ τὸ φαγητό,
πρέπει νὰ κοιμᾶσαι ἢ νὰ νηστεύσῃς, κι'
ὄχι νὰ γράφῃς ἢ νὰ μελετᾷς. Ἐκτός πιά,
ἂν εἶναι μεγάλη ἀνάγκη.

Δὲν σὲ ἔξασα, **Ντολὸρὲς**, ἂν καὶ εἶχες
νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ τότε πού ἦσουν...
μαθήτρια, ἐνῶ τώρα τελείωσες πιά τὸ Γυ-
μνάσιον (καὶ σὲ συγχάριζα γιὰ τὸν καλὸ
βαθμό). Ἀλλὰ γιατί λές πῶς εἶσαι «ἀκα-
δημαϊκὴ πολιτίς»; Σκοπεῖς νὰ πᾶς καὶ
στὸ Πανεπιστήμιον—δὲν μοῦ λές τίποτα γι'
αὐτό—ἢ μόνο τὸ πιάνο θὰ ἐξαιρουμένης
ὡς νὰ πᾶρξῃς τὸ πτυχίον σου; Ὁπωδὴποτε,
τώρα πού εἶσαι σχετικῶς πύθνη, ἐλπίζω
νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.—Βρήκες πιάνο
στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Λουτρακίου; καὶ σὰ-
φίνουν νὰ παίζῃς τὰ μαθηματά σου; Στὰ
ξενοδοχεῖα συνήθως τὰ πιάνα τὰ ἔχουν
μόνο γιὰ χοροὺς καὶ τραγουδάκια...

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, **Κεραμίδι**
Γάτε, πού μοῦ γράφεις τώρα τακτικά. Ἡ
Κυρά Μάρθα, ἐπειδὴ λίγα φυλλάδια μένουν
ἀκόμα ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου μου, θὰ
βάλῃ δυὸ-τρία μικρὰ ἀναγνώσματα γιὰ τὰ
μικρά της, καὶ μόνο ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου
θ' ἀρχίσῃ ἕνα μεγάλο σὰν τὸ «Σκαλιστήρι».
Ναί, τὸ «Εὐρωπαϊκὴ ὁροσειρά» ἦταν λά-
θος καὶ διορθώθηκε : «ἀσιατική».

Ἀφοῦ εἶσαι 12 ἐτῶν, **Θαλασσοπούλι**,
θὰ διαγωνισθῇ στὴ Μεσαία Τάξιν, πού πε-
ριλαμβάνει παιδιά ἀπὸ 12 ἔως 15 ἐτῶν.
Ἀπὸ 16 κι' ἐπάνω εἶναι ἡ Μεγάλῃ καὶ
ἀπὸ 11 καὶ κάτω ἡ Μικρῇ. Καὶ βέβαια
ὑπάρχει διαφορά ἀπὸ Τάξιν εἰς Τάξιν. Γιὰ
νὰ πάρῃ κανεὶς βραβεῖο στὴ Μεγάλῃ,
πρέπει νὰ ἔχῃ ἕναν ὠρισμένον ἀριθμὸν Λύ-
σεων στὴ Μεσαία ὁμῶς μπορεῖ νάχη μι-
κρότερο, κι' ἀκόμα μικρότερο στὴ Μικρῇ.
(Αὐτὰ ὀρίζονται λεπτομερῶς στὸν Ὁδηγόν).
Ἐπειτα, σὲ κάθε Τάξιν διαγωνίζεσαι κα-
θέναν σχεδὸν μὲ ὁμηλικούς σου, πού εἶναι
καὶ τὸ δικαίον γιατί θάταν πολὺ ἄδικο ἂν
οἱ διαγωνιζόμενοι ἔμεναν ἀχώριστοι, ὥστε
ἕνα μικρὸ παιδί 10 ἐτῶν νὰ διαγωνίζεσαι
μ' ἕνα μεγάλο 17 ἢ 18 ἐτῶν. Σ' εὐχαρι-
στῶ πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν μου.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, **Ἀστε-
ρόπαιδο**. Χαίρετισμός καὶ σὲ θεῖο σου.
τὸν παλιὸ μου συνδρομητὴν. Μπράβο πού
μὲ συσταίνεις καὶ στοὺς φίλους σου, εἶσαι
καλὸ Διαπλάσσιον. Τὸ «ὦ» μὲ ὀξεῖα,
καὶ συνήθως μὲ βαρυμελὲς, «ὦ!» εἶναι
τὸ καθαυτὸ ἐπιφώνημα. «ὦ, τί ζέστη πού
κάνει σήμερα! — ὦ Γιαννάκης ἀπὸ τὴν ἐκ-
πληξίαν τοῦ ἔκαμε ὦ!». Τὸ «ὦ» μὲ περι-
οπωμένη εἶναι, νὰ ποῖμε, τὸ ἄρθρον τῆς
κλητικῆς : «ὦ Θεέ, ὦ φίλε, ὦ οὐρανέ».
Στὴ νέα ὁμῶς γλώσσα, «ὦ» μεταχειρίζομα-
στε πολὺ σπάνια, γιατί ἡ κλητικὴ συνήθως
πάει μόνῃ της : «παιδιά, φίλε μου, Θεέ».

Δὲν μπορεῖς βέβαια, **Μικρὴ Χωριατο-
πούλα**, νὰ πᾶς καὶ σὺ στὴν πόλιν νὰ σπου-
δάσῃς, καὶ νὰ φύγῃς μόνῃ τοῦ χωριοῦ τὴν
καμένην καὶ μνηστῆρα. Φθάνει πού θὰ φύγῃ
ὁ ἀδελφός σου. Ἐσὺ θὰ διαδάξῃς καὶ θὰ
μορφώσῃς ὅσο μπορεῖς σὲ σπῆτι. Κι'

ὑποθέτω πῶς δὲν θὰ σοῦ εἶναι δύσκολο νὰ
προμηθεύσῃς κατὰλληλα βιβλία. Ναί, ἀπὸ
τὰ πρῶτα πού πρέπει νὰ ἔξῃς κανεῖς, εἴ-
ναι ἡ ἱστορία τοῦ τόπου σου. Δὲν ἔξω
ὁμῶς ἂν ὑπάρχῃ χωριστὴ «ἱστορία τῆς
Λέσβου». Θὰ ρωτήσω...

Δὲν ἔπρεπε, **Θάλασσα**, νὰ σὲ ἀπογοητεύ-
σῃ ἡ ἀπορρίψιν τοῦ πρώτου κομματιοῦ σου
ὥστε νὰ διατάξῃς νὰ σταίλῃς δεύτερον. Ἐχω
παιδιά πού καὶ τὸ δεύτερον τοὺς ἀπορρί-
φθηκε, καὶ τὸ τρίτον, κι' ὁμῶς ἐξακολου-
θοῦν. Ἀλλως τε εὐδὲν εἶσαι καμμιὰ με-
γάλη. Ἀφοῦ ὁ ἀδελφός σου, πού ἔλειπε
16 χρόνια, ἔφυγε, καθὼς μοῦ γράφεις, πρὶν
γεννηθῇ, θὰ εἶσαι κάτω τῶν 16 χρόνων.
Ὡ, φαντάζομαι τὴν χαρὰ σου γιὰ τὸν ἐρ-
χομὸ του! Μ' ἐλύπησε ὁμῶς ὁ θάνατος
τῆς φίλης μας Σ'. Ἀλήθεια, τί καλὸ κο-
ρίτσι πού ἦταν!...

Μιχ. Π. Νούσια, σὲ συγχάριζα πού προ-
εβιάσθης μ' ἐννέα. Εἶδα καὶ τί ὥρατα
περνᾷς σ' αὐτὸ τὸ μαγευτικὸ χωριὸ ὅπου
πῆγες νὰ ἐσκουραθῇς ἀπὸ τοὺς κόπους.
Μὰ κανεὶς πολὺ καλὰ πού δὲν ἀφίνεις καὶ
τὸ διάδασμα. «Μαγγανεία» εἶναι σχεδὸν
συνώνυμο μὲ τὸ «μαγεία». Οἱ μαγισσὲς κά-
νουν μαγγανείες, δηλαδὴ μάγια, ἐξόρκια.
«Φουτουρισμός»=μελλοντισμός, εἶναι ὁμο-
λὴ ποιητικὴ καὶ ζωγραφικὴ, πού ἔχουν κό-
ψει τοὺς δεσμούς μὲ τὸ παρελθόν, μὲ τὴν
παράδοσιν, καὶ ἐργάζονται μὲ νέους τρό-
πους καὶ ἀποβλέπουν σὲ μέλλον. Ἐλαβὰ
καὶ τὴ φωτογραφία. Ὁ «Κόκκινος Βράχος»
ἔχει ἐξαντληθῇ. Κρατῶ στὴ διάθεσιν σου
τὴν 30 δραχμῆς.

Πολὺ σπουδαῖο, **Λυφούλα τ' Οὐρανοῦ**,
νάρθης τρίτῃ μέσῃ σὲ 65 μαθήτριες καὶ
στὰ κυριώτερα καὶ τὰ δυσκολώτερα μαθή-
ματα νὰ πᾶρξῃς 10, ἀφοῦ μάλιστα μὲ τὴν
αὐστηρότητα εἶναι ἡ βαθμολογία. Σὲ συγ-
χαίρω λοιπὸν κι' εἰς ἀντίκρυσιν. Τὸ γράμ-
μα σου, πού αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ διάδασα, μ' εὐ-
χαρίστησε πολὺ. Γιατὶ δὲν φτάνεις μόνῃ σου
μελάνι μὲ ἀνελίαν ἢ bleu de Métellin ;
Ὅσο γιὰ νὰ μὴ σοῦ ἀπορίξῃ αὐτὸ τὸ ἄθλι-
ον πού ἀγοράζεις, βούλανε καλὰ τὸ μπουκα-
λάκι γιὰ νὰ μὴ μπαλῇ ἀέρας, ἔχε τὸ μέσῃ
σὲ χάρτινον κουτί, νὰ μὴ τὸ βλέπῃ φῶς,
καὶ καθάριζε πάντα τὴν πένα σου.

Δὲν ἀπορῶ, **Φρανσίν**, γιατί πού νὰ
σάφῃς ἡ μπρεπούλα «πού κανεὶ τώρα τὰ
πρῶτα βήματα καὶ κληιάζει ὀλημέρα σὰν
ἀηδὼν»! Φίλησέ μου τὴν σὲ μετὰξῷ. Ἐξ
δυοῦς τὸν λέοντα θὰ πῇ : ἀπὸ τὸ νύχι
γοναρίζομεν τὸν λιοντάρι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη
δηλαδὴ νὰ τὸ ἱδοῦμε ὁλόκληρον· φτάνει νὰ
ἱδοῦμε τὸ νύχι του, τὸν λιονταριστόν. Καὶ τὴν
παροιμίαν αὐτὴν τὴν μεταχειρίζομας ἀκρι-
βῶς ὅταν θέλομε νὰ ποῖμε πῶς ἀπὸ ἕνα
μικρὸ δείγμα καταλάβαμε, γνωρίσαμε ἕνα
μεγάλον ἄνθρωπον ἢ ἕνα μεγάλο πρᾶγμα.
Π. χ. κι' ἀπὸ τὸ πῶς μικρὸ ποίημα τοῦ
Γκαίτε, καταλαβαίνουμε πῶς ἔχομε νὰ κά-
μουμε μὲ μεγάλο ποιητὴ, ἱκανὸ νὰ γράψῃ κι'
ἕνα «Φούστ» : ἐξ δυοῦς τὸν λέοντα!

Λαμπρὸς ὁ βαθμός σου, **Τζονάτα**, ἀφοῦ
εἶναι ὁ δεύτερος πού δόθηκε μέσῃ σὲ 55 παι-
διά, ἀγέρτα καὶ κορίτσια, κι' ἡ βαθμολογία
εἶναι τόσο αὐστηρά. Ὅσο γιὰ νὰ σπουδά-
σῃς καὶ σὲ Πανεπιστήμιον, ἐλπίζω νὰ κα-
ταφέρῃς ὡς τὸ τέλος τοὺς γονεῖς σου ἀφοῦ
ἔχεις τόσο μεγάλο πόθο. Καὶ βέβαια Φι-
λολογία νὰ κολλοῦσθῃς, πού εἶναι ἡ πῶς
μεγάλῃ σου κλίση. Περιμένω τὴν φωτο-
γραφία.

Ἀλήθεια, **Κουνουτσάκι**, εἶναι ὥρατο
νὰ κάθεται κανεὶς σὲ ἱστορικὰ σπῆτια, ὅ-
πως κάθοντες ἐσὺ σὲ σπῆτι τοῦ Σπυρίδω-

